

DŽEK
SLEJD

BROJ
16

CENA
15 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

ŠEJN

brod robinja

★ **SEJN** ★

DŽEK SLEJD

brod robinja

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Broj 16

ŠEJN

Direktor i v. d. glavnog i odgovornog

urednika:

Đorđe GROS

Urednik:

Svetozar TOMIĆ

Naslov originala:

Jack Slade

DEEP IN MEXICO

Prevod i adaptacija:

Tomislav KETIG

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Korektori:

Ilona PISAR

Marija BURANJI

Lektor:

Zorka ĆIRIĆ

Grafička oprema:

Ferenc BARAT

Štampa: 9. IX 1980. godine

Tržište: 16. IX 1980. godine

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Voivode Mišića 1; Direktor i v. d. glavnog i odgovornog urednika Đorđe GROS; Naslov originala: Deep in Mexico; Copyright: 1976. by Towe Publications. INC: prema ugovoru sa GPA iz Minhe-
na.

Oslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Šejn se povuče u nišu i uze „kolt“.

Oba mornara bila su tako pijana da nisu mogli da se izvuku iz potpalublja. Rezu na ulazu u prostor za tovar nisu stavili. Uska vrata stajala su napola otvorena. Odatle je dopiralo svetlo i Zapadnjak začu šumove odande.

Jedan mornar se skupi pod stepeništem i više se ne pomače. Drugi se uspuza iznad njega i pokuša da krene dalje četveronoške. Onda i on klonu i tako ostade.

Šejn nije verovao svojim očima kada je ušao u prostor za brodski tovar. Skoro pedeset žena nalazilo se zatvoreno u toj prostoriji. Tu su se nalazile devojke iz dobrih kuća, ali i nekoliko lakih devojaka. To je bilo neverovatno. Sve su bile plave i lepe. Sasvim pozadi, sedele su dve veoma mlade devojke i šmrcale. Ostale su se međusobno tešile, ali su ćutale kad je visoki Zapadnjak ušao u prostoriju. Pogledao je u unezverena, užasnuta i uplašena lica.

— O, nebesa, još dolaze! — reče jedna, više besno nego uplašeno. Šejn oceni da ima trideset godina. Izgledala je dosta obično, ali seksi, i imala je figuru kojom je bez daljeg mogla da konkuriše mlađim devojkama.

Istupila je napred i pogledala Šejna ljutito.

— Uzmi mene, ali ostavi one devojčice pozadi na miru! One još nisu ni odrasle.

Zapadnjak zadenu „kolt“ u futrolu.

— Koliko vas ima ovde?

— Četrdeset tri — odvrati žena i otkopča haljinu.

Zapadnjak joj podiže ponovo haljinu koja joj je kliznula sa ramena.

— Saslušaj me rađe šta hoću da vam predložim! Veruj da nećeš požaliti. — Onda povika i ostalima. — Zauzstavite malo vaše pričaonice, sestre, i pustite me da govorim! Imam nameru da vas sve izvučem odavde. Ali, ja sam sam i to neće ići bez vaše pomoći.

Žene su buljile u njega. Sve su nagnule napred.

— Polako! — branio se Zapadnjak. — Na palubi još ni-ko ništa nije primetio, inače bi me već liferovali s broda.

— Mi nemamo više mnogo vremena, dugonjo! — reče jedna žena krupnih grudi. — Negde na ušću čeka jedan jedrenjak na nas. Tamo će nas pretovariti i onda idemo za Meksiko. Sada bismo mogle da prevarimo mornare. Mnoge od nas umeju da plivaju. Pusti nas da skočimo preko palube.

— To ovde neće moći! — objasni Šejn. — Ovde ima krokodila.

— Šta? — povika žena užasnuto. Sve ostale zadrhtaše.

— Morate da čekate dok vas ne izruče Meksikancima — smirivao ih je. — Uostalom, većina od vas je već četiri nedelje na putu. Šta prema tome znače dva dana?

— A pasji sinovi koji silaze ovde kod nas i napastvuju devojke? — primeti žena sa gađenjem.

— Mama mia! — uzdahnu Šejn. — Hoćete li onda krokodilima ili da u Meksiku nestanete bez traga? Ja to ne mogu sprečiti. Izdržite još dva dana.

Hteo je još nešto da kaže. Ali, iznenada začu šum iza svojih leđa i uplašena lica nateraše ga da se okrene sa revolverom u ruci.

Bilo je prekasno. Nije više imao šanse. To je video jednim pogledom. A i da počne pucjavu, kugla koja bi njega promašila pogodila bi sigurno neku od žena. Zato pusti „kolt” i podiže ruke.

Kapetan rečnog broda i četiri do zuba naoružana mornara sjuriše se u prostoriju ka njemu.

Vrišteći, žene se povukoše.

Šejn se branio. On obori kapetana i dvojicu mornara na pod, ali, sledeći mornar mu se privuče s leđa da ga udarcem kundaka sruši.

Nekoliko žena povikaše, upozoravajući Zapadnjaka, koji je i sam shvatio zašto viču. On opazi da udarac dolazi, i pokuša da se izmakne. Ali, nije bio dovoljno brz. U njegovoj glavi je nešto eksplodiralo. Onda više nije znao ništa.

Dosta brzo je došao k sebi i osetio da ga četvorica izvlače iz prostora za tovar i potpalublja, ali se nije mogao maći. Od udarca je bio kao paralizovan.

Vukli su ga preko palube ka pramcu, otvorili lance pred čekrkom za sidro, i bacili ga u sanduk sa lancima. Lanci su škripali. Onda zatvoriše poklopac. Zatim nije bilo ničega sem šuma talasa koje je sekao kljun broda. Šejn je stenjao, okrenuo se na trbuh i stiskao rukama glavu. U njoj mu je grmeo ceo orkestar.

Voda je bila mirna. Parobrod je glatko klizio rekom, i šum talasa na pramcu bilo je jedino što je Šejn čuo u ovoj mračnoj rupi.

Kad se poklopac nad njim ponovo otvorio, sijalo je sunce. Šejn zatvori zasenute oči.

— Izlazi, pasji sine! — začu preteći glas kapetana. — Ili hoćeš da te isteramo olovom?

Zapadnjak se uspravi, podiže ruke, uhvati ivice sanduka i podiže se. Dohvatiše ga snažne ruke. Kad se našao na palubi, odmakoshe se ljudi od njega i uperiše puške. Bilo ih je šestorica.

Šejn se osvrte oko sebe. Reka je postala šira. Rečni parobrod stigao je u područje ušća. S leve strane videli su se ljudi na nasipu. Pitao se da li je voda već dovoljno slana da se u njoj ne zadržavaju veliki, proždrljivi gmizavci. Jedan snažan skok s palube možda bi značio izbavljenje. Ali, suviše je oklevao. Momci ga ščepaše i odvedoše pozadi. Koristili su prolaz između dva dimnjaka iz kojih je kuljao gust crni dim.

Marbela je stajala na komandnom mostu. Okružena, jasno, svojim revolverašima.

Kiptela je od besa. Na njenom licu videlo se razočarenje. Bila je lepa žena, visoka i skladno građena.

Nosila je pantalone od bele kože i šarenu bluzu.

Nisu se još bili sreli. Čak ni u danima provedenim na lađi. Ali, njeni revolveraši su je u međuvremenu izvestili kakav moljac se uvukao u skupoceno krzno.

— Jeste li sami na brodu, Šejne? — upita uzrujanom tonom, dok su ga ljudi čvrsto držali pritešnjenog uz kabinu.

Zapadnjak je razmišljao šta bi trebalo da joj odgovori i da li ima svrhe da govori otvoreno. Jedan od revolveraša nasrnu na njega i udari ga.

— Odgovori, ti, pasji sine, kad te dama pita! — dreknu mu u lice.

— Ostavi! — povika Marbela besno.

Čovek se šmrkćući povuče.

Lepa žena merila je Zapadnjaka pažljivo, ali sa gnušanjem.

— Mi znamo o vašoj odluci, zato govorite.

— Ja sam sam! To je bar jasno. Ukrcao sam se u Grinvilu s urednom kartom.

— Novac za put ste dobili u rendžerskom birou, zar ne?

Znala je dakle! sinu Zapadnjaku kroz glavu. Znala je da radim za rendžere. Da imam nalog da pronađem trgovce robljem. Možda bi ipak bilo bolje da je skočio sa palube, pa bilo krokodila u reci ili ne. Ovde ne može ništa dobro da očekuje.

Njeno tvrđenje je upola bilo i pitanje. Tip koji ga je malopre udario, ponovo se uzmuvaao.

— Tačno je! — odvrati zato Šejn brzo. — Radim za vladu.

— Kamen o vrat i u reku s njim! — reče jedan crvenokosi revolveraš od svojih tridesetak godina. Crne sitne oči su mu sevale.

Na sreću, Marbela ga nije slušala.

— Odvedite ga nazad! — okrenula se kapetanu parobroda. — On je mlad i jak. Meksikanci će nam za njega dobro platiti. U to sam sigurna. U rudnicima olova u Ensanadi imaće vremena da razmišlja o ovome što je hteo da učini!

Mlad i jak! Dok je to govorila njen pogled ponovo ošinu Šejna. Samo za trenutak. Ali, svetlucanje njenih očiju Šejnu nije izmaklo.

Mornari ga zgrabiše i povedoše palubom. On je samo vrebao trenutak da im se otme i skoči preko palube. Ali, mornari kao da su prozreli njegovu nameru, stegoše ga još jače, tako da nije mogao ni da makne. Iako su se na palubi sada nalazili putnici, vukli su ga i dalje prema pramcu.

— Slepí putnik! — objasni kapetan putnicima. — Otkrili smo ga kad je pljačkao jednu kabinu.

To je upalilo. Putnici su bili čak zadovoljni što više ne moraju da strahuju od lopova.

Pred sandukom za lance, položili su mornari Šejna na

pod palube. Pošto su ga vezali, baciše ga ponovo u šaht. Za njim se zalupi poklopac. Opet nastade mrak.

Jako se udario pri padu. Ali, šta mari? Još je živ!

Sa svim je računao, samo ne s tim da će ga ta žena ostaviti u životu.

Okrete se na leđa i zaspa. Bio je suviše umoran da bi razmišljao o svojoj daljoj sudbini.

*

Probudio ga je neki šum. Poklopac njegovog kaveza bio je odignut. Bila je noć. Mogao je da vidi komad zvezdanog neba. Neko mu se približi.

U istom trenutku munjevito je shvatio da se ne radi o muškarcu nego o ženi. Mirs parfema dopro mu je do nosnica. Čuo je šuškanje meke kože.

Bila je Marbela.

Ona ga potapša po licu. Onda sede kraj njega.

— Kako si, Šejne? — upita ga tiho. Odjednom je imala divan, melodičan, ženski glas. Prošlog dana na ovom plovećem sanduku, „Bafelo staru”, glas joj je zvučao oštro i zlobno.

— Lagao bih kad bih rekao da mi je dobro — odvrati Zapadnjak.

Čutala je neko vreme. Iznenada je osetio njenu ruku na grudima.

— Ti nisi naročito pametan — začuo je opet njen glas. — U tome je stvar. Inače bi ti išlo bolje.

— Moguće je.

— Tvoj život je u mojim rukama. Ali, nemoj opet reći „može biti”. Stvarno je tako.

— Slažem se!

— Ti si moj neprijatelj, Šejne! Moj smrtni neprijatelj! Svako praktično ubija samog sebe ako svog smrtnog neprijatelja ostavlja u životu. Zbog toga ću morati da ti oduzmem život.

— Hoćeš li to lično učiniti? Jesi li zato došla k meni?

Kakva je ta žena? Nije znao. Hoće li ga zaista ovde smaknuti?

Šejn se uplašio i hteo je da je preduhitri, ako mu to pođe za rukom.

Taman kada je hteo da odskoči i da je jednim udarcem odbaci prema ogradi broda, ona nastavi.

— Mi se oboje nalazimo u smrtnoj opasnosti. Ja ću pomoći tebi, ali, ti moraš pomoći meni.

— Ko će ti pretiti kad ja više ne budem živ?

— Kompanija ne pripada samo meni. Moj partner, koji ima trideset procenata, hteo bi da me izbaci iz posla. Ne može, naravno, da me otera. To bi za njega bilo opasno. Zato mora da me ubije. Mi smo smrtni neprijatelji. On i ja. — Ponovo je osetio njenu ruku. — A nas dvoje, ti i ja, ne moramo biti smrtni neprijatelji. To zavisi od tebe. Tvoja odluka da radiš za rendžere načinila nas je neprijateljima.

Šejn pomisli na svoj nalog. Trebalo je da otkrije trgovce robljem.

— Zaboravi svoj posao i radi za mene — predloži Marbela.

— Ja u službi trgovca robljem! To bi bilo lepo. Ja sam ženama u potpalublju obećao da ću ih osloboditi. Lepo će me gledati kad me vide na tvojoj strani.

— Pomozi mi, i moći ćeš da održiš svoju reč! — obeća Marbela. — Sem toga, još ću ti i platiti.

— Držim te za reč, damo s reke! — odvrati Zapadnjak.

Iznenada, oseti njen dah na licu, a onda ga ona poljubila. Samo ovlaš. Zatim ustade.

— Per! — pozva muklo i podiže ruke. Dva čoveka dođoše palubom. Poklopac se zalupi.

Čekao je na objašnjenje. Ali ništa! Samo taj strasni ali kratki poljubac i ona se udalji.

Objašnjenje je dobio sledećeg jutra. Dva mornara mu priđoše i oslobodiše ga.

— Nat Spenser hoće da razgovara s tobom reče mu jedan tiho. — Nemoj se odati nijednom rečju da je ledi noćas bila kod tebe. Ledi hoće da prihvatiš njegovu ponudu. Sve ostalo reći će ti docnije sama.

Šejn se izvuče na palubu. Četiri naoružana čoveka ga okružise. Onda ga odvedoše ka komandnom mostu paro-

broda. Iza njega, nalazila se jedna kajita. Bila je prostrana i ukusno nameštena. Nameštaj i zidna obloga bili su od polirane orahovine. Mesing je blistao.

Za stolom je sedeo jedan visok, elegantno obučen džentlmen od svojih pedeset godina. Imao je oštre crte lica. Brkovi iznad gornje usne bili su mu uredno podšišani. Kratka seda kosa bila je s desne strane očešljana na razdeljak. Izgledao je impozantno i simpatično. Prijateljski se osmehujući, pokaza Šejnu stolicu, i onda posla mornare napolje.

Ponudio ga je pićem i nazdravio mu.

— Ne želim da vršim na vas pritisak, Šejne! Nemojte me shvatiti pogrešno. Ali, desilo se tako da ste mogli izgubiti život. To i vi uvidate, zar ne? Stavite se malo u moj položaj.

— Da bih to uradio, morao bih prvo da znam ko ste. Osmehnu se izvinjavajući se.

— Spenser! Natan Spenser. Govorite mi jednostavno Nat. Ja sam akcionar kompanije kojoj pripada ovaj brod. Radite za mene i vi ste van opasnosti. Zараđиваćете godišnje koliko i predsednik Sjedinjenih Država. Okruglo sto hiljada dolara.

— Šta treba za to da radim?

— Da štitite moj život!

Zapadnjak se osmehnu.

— Vi imate neprijatelje?

Spenser pokaza na njega.

— Vi ste bili jedan. I od takvih ljudi hoću da se zaštitim. Vi znate kako zarađujem svoj novac i kako kompanija posluje. Mi imamo konkurente koji hoće da nas istisnu iz posla, i koji misle da će se brže dokopati cilja ako me odstrane. Zato morate biti i danju i noću u mojoj blizini.

— On se osmehnu pobedonosno. — Da, vi ste na Zapadu poznata figura. Šejn, to je ime! Ko će izaći na kraj s vama!

— Sto hiljada dolara je gomila novca. Da ga neću prelakо zaraditi? Čak i ako će moje ime zaista nešto značiti.

— To je jedan poverljiv položaj, Šejne. Stojeći u mojoj blizini, u mojoj neposrednoj blizini, vi ćete vrlo brzo steći uvid u sve. Iz tog razloga vam i ne pretim smrću ako odbijete. Bićete odmah slobodni i ako ne prihvatite moju

ponudu, tako da ćete u sledećoj luci moći nesmetano da siđete s broda. To će biti za četiri dana.

— Prihvatam vašu ponudu!

— Nije vam bilo potrebno vreme za razmišljanje? — upita Spenser oprezno.

— Sto hiljada dolara! Toliko bih uvek želeo da zaradim!

— Zvanično ćete biti postavljeni za pratioca tovara. Ali, vi ćete se brinuti samo o meni i naređenja ćete takođe dobijati samo od mene. Tome još treba dodati da ćete biti ovlašćeni da izdajete naređenja svim nameštenicima kompanije, koja se tiču moje sigurnosti. U tom smislu će i kapetan našeg broda morati da sprovodi vaša naređenja. Dobro nameštenje, kažem vam. Vi ste posle vlasnika prvi čovek u kompaniji.

Zapadnjak kimnu glavom.

— Slažem se.

Spenser se osmehnu.

— To sam i očekivao, Šejne. Dobra plata, visok položaj. Šta bi jedan čovek skromnog imovnog stanja želeo više?

On ustade i krenu ka jednim vratima.

— Onda ću saopštiti Marbeli svoju odluku. Vi ste damu već upoznali. Nama dvoma pripada kompanija.

Promolio je glavu.

— Marbela! Molim te, dodi! Ja sam angažovao Šejna. Radiće za nas.

Ponovo je seo.

Marbela uđe. Visoka i vitka, kao što je bila, ostala je na vratima, osmehnuvši se kratko Zapadnjaku, onda priđe Spenseru s leđa i stavi mu ruku na rame. On je odmah uhvati i steže. Onda ukočeno pogleda Šejna.

— Prihvatio je, Marbela. Sa svim posledicama.

— Drago mi je to zbog tebe, Nate! — odvrati žena. To je zvučalo jako nezainteresovano.

I Spenser je to osetio. On je pogleda.

— Nama je i u Meksiku protiv Garfilda potreban pravoklasan čovek. Sada ga imamo.

— Znam — primeti Marbela, izvuče ruku i krenu ka vratima. — Zbog toga mi je i drago što si uspeo.

Napustila je kajintu, a da se nije ni okrenula.

— Žene! — osmehnu se Spenser, izvuče fioku i položi Zapadnjakov revolver na sto. — Šta se one razumeju u posao! Ali, pustimo sada to... Vraćam vam vaš „kolt”... Hoćete li još?

Podigao je bocu s viskijem, nameravajući da ulije Šejnu još jedno piće.

On brzo prekri čašu šakom.

— Ne, hvala, Nate! To je za mene još prerano!

Spenser vrati bocu na njeno mesto i ustade.

— Hajdete! Pokazaću vam vašu kajitu!

Izašli su u hodnik. Spenser otvori vrata preko puta.

— Odmorite se. Imamo nekoliko sati vremena. Onda ću vas pozvati. Ovo je gajtan za zvono. Povucite ga kad nešto želite.

Zapadnjak uđe, i Spenser ga ostavi samog. Bio je iznenađen. Kajita nije bila velika, ali je bila isto tako skupoceno nameštena kao i ona u kojoj je stanovao Spenser.

Skinuo je šešir i jaknu, stavio stvari preko stolice i prišao prozoru da pogleda napolje. Ali, od toga nije bilo ništa.

Marbela uđe u kajitu. Zavodnički se osmehivala.

— Jesi li dobro video razbojnika? On je vuk u jagnećoj koži. Je li tako?

Takvo mišljenje je Zapadnjak imao odmah. Spenser je delovao simpatično, ali, trgovao je ljudima.

Prišla mu je, obgrlila mu vrat i poljubila ga. Šejn zadovoljno zatvori oči. Njen miris ga je opčinjavao. Kada je počeo milovati, ona tiho jeknu i zadrhta.

Kasnije su umorno dišući ležali jedno kraj drugog, čvrsto zagrljeni.

Iznenada, ona ustade. Zapadnjak se jedva osmehnu. Osećao se umoran kao pas.

— Ostani! Kuda ćeš?

Već je bila obukla pantalone i čizme. Prišla je krevetu i nagnula se nad njim.

— Moraš ga ustreliti! — šapnula mu je u uho. Molim te, smakni ga! Ubij ga, jer samo ti to možeš.

Pritisnula je svoje vrele usne na njegovo lice.

— Ubij ga! Ustreli ga! Smakni ga! On će s tobom veslati ka Meksikancima. To je tvoja šansa.

Ne pogledavši ga više, napustila je kajintu. Sa vrata mu uputi još jedan poljubac.

— Beštija! — promrmlja Šejn, ispruži se i stavi ruke pod glavu. Naravno da nije odustao od svoje odluke da pre svega oslobodi one jadne žene što se muče pod palubom i idu u susret jednoj strašnoj sudbini... Ali kako? S kim bi trebalo da se udruži? Sa Natom ili sa Marbelom? To je bilo pitanje! U ovom trenutku, još nije mogao da predvidi kako će se stvari odvijati. Više nije lupao time glavu, nego je zaspao.

*

Jedan stjuard mu je doneo hranu. Baš je završio sa jelom kad je Spenser stupio u njegovu kajitu.

— Vidim da ste se privikli na život na brodu, Šejne! To mi je drago. Dodite na palubu. Upravo bacamo sidro.

Spenser odmah izade. Pri izlasku obuhvatio je čudnim pogledom Zapadnjakovu kajitu. Da li je nešto znao o Marbelinoj poseti? Ali, to mu je bilo svejedno. Marbela je došla njemu, a između njega i Spensera nije bilo dogovoreno da on isključivo sam može da koristi kajitu.

Sa šeširom u ruci prišao je komandnom mostu. Odjekivala je zvonjava, a onda je iznenada začuo kako je veliki točak stao. Paluba je još samo vibrirala od muklog zvuka parne mašine koja je još radila u utrobi broda.

Prišao je Spenseru. Struja je tekla ka moru. Daleko napred, kraj desne obale, ležao je jedrenjak sa smotanim jedrima.

— Prebacićemo se tamo pomoćnim čamcem — objasni mu Spenser.

Rečni brod je tiho klizio kroz vodu, nošen još samo strujom. Pažljivo su prilazili sidrištu. Palubom su se čule komande. Uz ogradu su se tiskali putnici koji su se kod posade raspitivali zašto će se brod usidriti.

Kraj pramca su mornari spustili čamac u vodu. Bez ikakvog daljeg objašnjenja, Spenser se spusti stepeništem sa palube. Šejn ga je pratio pogledavši još jednom ka pramcu. Marbela se odjednom pojavila kraj veslača. Po-

gledala je niz stepenište i njen pogled saopštavao mu je njenu želju da ubije Spensera.

Kako ona to sebi predstavlja?

Lestvicama od užeta spustiše se Spenser, Šejn i četiri mornara u čamac. Spenser i Šejn sedošše napred, okrenuti licima mornarima, koji su levo i desno seli za vesla i počeli da otiskuju čamac od broda.

Jedrenjak je bio udaljen oko četiri stotine metara. Marbela je stajala sa kapetanom na komandnom mostu i oboje su gledali za čamcem. Struja je bila jaka i mornari su imali muke ne da otiskuju čamac, već da ga izvedu iz struje u mirnu vodu. Na jedrenjaku su se pojavile prve prilike. Spenser ustade, naže se u levo, preko Šejna i povika, savivši ruke oko usta kao trubu:

— Ehej, Kariljo!

Jedna od prilika na jedrenjaku mahnu.

— Do đavola! Pustio si nas da dugo čekamo, Spensere!

— Ali, zato sam ti doneo najbolju robu! — odvrati Spenser. Onda ponovo sede.

Posada jedrenjaka sastojala se očevidno od mornara Meksikanaca. Visoko na jarbolu lelujala se neka crvena krpa, ali, pogled na momke kraj ograde nije ostavljao mesta sumnji da se radi o piratskom brodu. Na pramcu je stajalo ime broda: „La Njinja”. Mornari privezaše čamac. Spenser se pope, a Šejn za njim. Dva mornara pomogoše im da se prebace na palubu. Jedan od njih bio je jednook, dok je drugom lice bilo puno dubokih ožiljaka. Nosili su samo pantalone i bili bos. Obojica su bili snažni i njihovi pogledi su kazivali Šejnu da misle samo na to šta on ima u džepu.

Spenser i Kariljo, kapetan piratskog broda, se pozdraviše. Spenser upozna Šejna sa kapetanom. Radilo se o jednom visokom, snažnom čoveku snežnobeke kose. I on je nosio samo pantalone, ali, za razliku od svoje posade, i kapetansku kapu meksikanske mornarice. Pri pogledu na posadu Šejn i nehotice pomisli na to kakav pakao očekuje one jadne žene sa „Bafelo stara”.

Kariljo povede posetioce u kapetansku kajitu. Šejn se osvrtao, i odmah je jedno morao priznati piratima: brod se nalazio u dobrom stanju.

Kariljo ih je ponudio belim rumom i kafom. On i Spenser ispiše tekućinu u jednom gutljaju. Zapadnjak je bio umereniji. Kariljo uli odmah još jednom, pa ispi i drugu čašu. Spenser nije sledio njegov primer. Zapadnjak samo liznu.

— Koliko? — raspitivao se pirat.

— Četrdeset tri. Bolje dosada nisi dobio!

Kariljo se isceri kao demon.

— Sve plavokose i bele?

— Tako smo se dogovorili odvrati Spenser. — I predaću ti ih pre svega u dobrom stanju.

Kariljo se i dalje cerio.

— Svaku ću proveriti lično!

On posegnu rukom iza sebe i izvuče jednu nabrekli kožnu vrećicu, pa je stavi na sto.

Spenser posegnu za njom, odmeri je u ruci, osmehne se zadovoljno i otvori je.

Kariljo je plaćao u zlatu! Spenser raširi kamenčiće po stolu. Čitavo bogatstvo ležalo je pred njim.

— Potrebno mi je najmanje još stotinu — reče Kariljo. — Zar ne možeš, do đavola, malo brže da isporučuješ? Sada ću ih odvesti duboko na jug, gde su sve žene crne kao katran. Bordelima ih neću ni nuditi. Mogu da ih na tuce prodajem hacijenderosima. Hoće da ih imaju kao kućnu poslugu. Ali i sam znaš, hombre, da ih ne traže samo zato da bi držale varjaču.

— Ti bi trebalo da još podigneš cenu, Patrone! — reče Spenser i ponovo pokupi zlato. — Za mene će biti sve teže da nabavim dobru robu. Samo zbog jedne jedine plavuše moraju ljudi danima jahati. Kako stoji stvar sa ženama tamne kose?

— Ne isplati se to, hombre. Suviše malo para. Plavokose su na najvišoj ceni. Počnimo, dakle, pretovar, amigo mio!

— Moraćemo da sačekamo mrak. Imam putnike na brodu.

Kariljo pokaza na zlato.

— Uz ovakvo plaćanje? Ti si prokleta pohlepan, amigo mio. Natovari radije pun brod plavokosih žena. Onda ćeš zaraditi još više. Zašto uopšte prevoziš putnike?

— Moramo biti oprezni! — objasni Spenser. — Policija je budna. Brod bez tovara i putnika bio bi pretražen i onda bi bilo gotovo sa našim poslom.

— Montiraj topove na palubu! — progunda Kariljo.

— Kako ti to sebi predstavljaš? Mi ne plovimo po otvorenom moru. Reka nam određuje put. Mi ne možemo ispariti. I sa kopna i sa brodova bi nas gađali, ako se ne bismo zaustavili.

Kariljo ponovo napuni svoj lončić rumom.

— Zašto ti ne piješ, amigo? — obrati se Šejnu. — Sediš tu kao drvo. Ni reći još nisi rekao. Pij i uživaj posle tako dobro obavljenog posla.

On u jednom gutljaju sruči oštru tečnost niz grlo. Onda i Spenser popi svoje piće, a Šejn je sledio njegov primer. Pirat je sipao u sebe žestoku tekućinu kao vodu s izvora. Spenser i Šejn su se mučili da ga slede. Kao vatra, goreo je beli rum u njihovim grlima. Ipak su pokušali da održe tempo. Kariljo pozva jednog svog čoveka koji je sedeo kraj vrata sa gitarom, i ovaj počeo da prebira po žicama. Onda ponovo nazdravi Spenseru i Šejnu. Uskoro je Šejn video pirate trostruko. Sa Spenserom je stajala stvar još gore. On se iznenada sruši sa stolice. Ubrzo zatim skljkao se i Šejn.

Kad su ponovo došli k sebi bio je dan, i on i Spenser ležali su na dnu čamca, koji se ljuljuškao kraj jedrenjaka. Sirena rečnog broda nestrpljivo ih je pozivala. Zapadnjak podiže pogled i ugleda Kariljovo lice. Kapetan mahnu i zažele im zajedljivo srećan put.

— Dodite uskoro — odjekivao je njegov glas preko vode.

*

Zapadnjak podiže glavu. Mornari koji su veslali isceriše se. Okrenuo se. Spenser još nije bio u stanju da otvori oči.

Piratski brod podiže sidro i razvi sva jedra.

Šejn se izdiže i osloni na laktove.

— Gde su žene? — prostenja.

— Tamo preko! — odvrati jedan od mornara i poka-
za glavom ka jedrenjaku. Bio je to lepo skrojen brod. Za-
padnjak ga je tek sada video u punoj svetlosti. Neka jedra
su već bila napeta, i vetar je snažno duvao u njih.

Šejn opsova, i uhvati se za glavu koja je brujala. Zgr-
čen kraj njega, ležao je Spenser. Vreća sa zlatom bila mu
je u rukama. Držao je čvrsto stisnutu uz sebe.

Zapadnjak oseti gnušanje prema njemu. Zaista bi ga
najradije ustrelio. Ali, šta bi postigao time? Mornari su svi
bili do zuba naoružani, a osim toga, niko ne bi sustigao
jedrenjak pri punoj brzini.

Ova partija a s njom zajedno sudbina onih žena bila je
proigrana. I svemu je bio kriv taj rum. Ključao je od be-
sa. Ali, to mu nije vredelo ništa. Baš ništa!

Morao je da misli na te žene. Video je njihova prepla-
šena lica pred sobom. A obećao im je da će ih osloboditi!

Ponovo pogleda ka jedrenjaku. Teran snažnim vetrom
udaljavao se sve više i više. Voda je bila glatka i sjajila se
kao veliko ogledalo.

Zaljuljalo se. Čamac je pristao. Odjeknule su koman-
de. Svom snagom povukli su mornari čamac na palubu.
Šejn izađe kraj ograde dok su mornari nosili još uvek be-
svesnog Spensera u njegovu kajitu. Brzo je izvučen lenger
i rečni brod je nastavio vožnju.

Zapadnjak se pope na komandni most. Od jedrenjaka
se razaznavao još samo vrh jarbola.

Kapetan je stajao kraj kormilara. Ovde je bilo bezbroj
sprudova i plicaka. Obojici su oči bile prikovane za kom-
pas i za kartu. Šejn prođe pored njih i otvori uska vrata
koja su vodila sa gornje palube u kabine.

— Marbela! — povika.

Onda se okrete ka kapetanu. Njegovo preplanulo lice
bilo je zategnuto.

— Ledi više nije na brodu! — reče.

Zapadnjakove oči se suziše. Odmah je sve shvatio, pa
je kapetanovo objašnjenje bilo suvišno.

Kapetan je pokazao u pravcu jedrenjaka.

— Suviše je daleko! Ledi ne može da vas čuje!

— Ko je to naredio? — upita zapadnjak takođe potpuno suviše.

— Mister Spenser! Zar to niste znali?

— Možemo li dostići piratski brod?

Kapetan sleže ramenima.

— Ko zna! U stvari, mogli bismo. Ali, za nekoliko sati stižemo u Nju Orlins. Tamo silaze putnici. To će nas suviše zadržati.

— A ako odustanemo od pristajanja?

Kapetan ga odmeri s nevericom.

— Ko će za to odgovarati? Takvu odluku može doneti samo mister Spenser. A on spava čvrsto i duboko.

Zapadnjak poteže „kolt“.

— Ja odgovaram za to!

— Vi?

— Ja!

— Ali, to mister Spenseru neće biti pravo.

— Otkud vi to možete znati? Sem toga, ovde sada ja izdajem naredbe! Plovite punom snagom! Ložači treba da natrpaju više uglja u ložište. Hajdete!

Kapetan je zurio u revolver u Zapadnjakovoj šaci.

— To će potrajati satima. To kotao ne može izdržati. Sem toga, insistiram na tome da probudimo mister Spensera. Šta vi uopšte hoćete? Kakav razlog imamo da pratimo Meksikanca?

— Umuknite i činite što vam kažem!

— Mister Šejne, ja imam dvadeset mornara na brodu, koji vas...

— Prestanite! — prekide ga Šejn ljutito. — Vi znate zašto sam ja postavljen. Na ovom brodu je život mister Spensera u opasnosti. Zato ga odvedite do jedrenjaka. To je moje naređenje, a vi znate da ja takvo naređenje mogu da dam.

— Život mister Spensera ovde nije u opasnosti — odvrati kapetan i zavrte glavom.

— O tome vi ne možete odlučivati! — odseče Zapadnjak besno.

Kapetan se naže ka cevi za prenošenje komandi.

Obe mašine punom snagom!

Mladići dole su reagovali odmah. Veliki točak počeo je da se okreće brže. Vitlo je snažno udaralo o površinu reke. Sve brže i brže promicalo je drveće na obali pored njih. Kormilar je usmerio „Bafelo star” u maticu. Iz dugačkih dimnjaka kuljao je gust crni dim.

— Mašinista i vođa palube na most! — uputi kapetan sledeću naredbu.

— Zašto? — viknu Šejn.

— Moram im objasniti da pratimo Meksikanca i da ćemo imati nimalo šaljivo putovanje sa putnicima po debelom moru. „Bafelo star” je rečni brod. Prvi veći talas će nas izvrnuti, i mi ćemo se ili jadno udaviti ili će nas pojesti ajkule.

Šejn se počesa po nosu.

— Koješta! Držite kurs! Niko da nije stupio na most ili pucam!

— Mašinista, vođo palube, ostanite na svojim mestima! — opozva kapetan svoju naredbu.

— U redu, ser! Razumemo! — odjeknu kroz cev. — Šta se dogodilo? Zašto plovimo tako brzo?

Kapetan se ponovo naže nad cev, ali ga Zapadnjak povuče u stranu.

— Radite svoj posao tamo dole — povika umesto kapetana. — Ložite! Ali jako!

Zapadnjak pogleda kroz prozor. Izgledalo je da se „Bafelo star” ipak polako približava Meksikancu.

— Pritisak pada! — reče iznenada kapetan.

Zapadnjak baci pogled na manometar. U istom trenutku je „Bafelo star” primetno usporio.

Šejn opsova.

— Ljudi su već davno primetili da ovde nešto nije u redu — reče kapetan. — Kladim se da više neće prihvatiti nijednu naredbu s mosta.

Zapadnjak ponovo pogleda ka jedrenjaku.

— Tamo napolju sada duva jak vetar — reče kapetan i zavrte glavom. — S ovom brzinom više nemamo nikakve šanse.

— Gde su Marbelini revolveraši?

— Noćas smo ih bacili preko palube — reče kapetan.

— Zato vam neće stići nikakva pomoć.

Šejn shvati da je ispucao svu municiju. Jedrenjak je u međuvremenu stigao na otvoreno more. Na levoj obali pojavile su se kuće grada.

Tada Spenser stiže na most. Zastao je na vratima, zureći u Šejnov „kolt” i bacajući pogled čas na Šejna, čas na kapetana.

— Sajmone! Šta se ovde dešava? — obrati se kapetanu.

— Šejn nas je naterao na promenu kursa — objasni odmah kapetan. — On hoće da pratimo jedrenjak i da ga uhvatimo. Misli da vi ovde, na „Bafelo staru” niste sigurni.

Spenser i Šejn pogledaše se u oči i trgovac robljem shvati šta može da očekuje od Zapadnjaka.

— Uzmite kurs prema luci! — odseče.

Šejn podiže „kolt”.

— Ja ovde izdajem naredbe!

Spenser mirno priđe prozoru i podiže ruku. Time je nekom dao znak. Prigušen šum dopre iz utrobe broda. Veliko vitlo krenu iznenada nazad. „Bafelo star” počeo da usporava, onda stade, pa krenu nazad, protiv struje.

Spenser se cerio.

— Kad vam prosviram kuglu kroz glavu nećete više praviti takve viceve — reče Zapadnjak.

— Grešite! Mašine će dotle voziti nazad dok se putnici ne pobune i ne jurnu na most. Kako ćete to sprečiti?

Zapadnjak oseti da je pobeđen. Ali, time velika partija pokera još nije bila završena. Radilo se o njegovom životu. Uz sve ostalo, još su se na palubi rasporedili naoružani mornari. Šejn pozva Spensera k sebi i priđe s njim do zida.

— Kurs prema luci, kapetane! — reče odsečnim glasom.

— Vi, Spensere, ostaćete u mojoj blizini. Uloge su se sada promenile. Sada ćete se vi brinuti o mojoj sigurnosti. Platilićete čim naćinite grešku. Ali, ne zlatom, nego olovom.

— Slušajte! — viknu kapetan trijumfalno u mašinaricu. — Uzmamo kurs ka Nju Orleansu! Obe mašine napred!

Vitlo se polako zaustavi, ostade neko vreme da miruje, a onda ponovo počeo da se okreće unapred.

— Predajte se, Šejne! — reče Spenser. — Nećete živi sići s broda.

Zapadnjak mu pritisnu cev revolvera uz kičmu.

— Nemojte da odmah počnem s olovom!

Spenser lagano okrete glavu, da bi mogao da gleda Zapadnjaku u lice.

— Vi ste idiot! Ta žena vas je zaludila. Šta vas se tiče Marbela? Zaigrali ste na pogrešnu kartu. Ali, to je vaša greška, Šejne, i zašto ćete otići pod zemlju.

— Videćemo!

Prasnulo je pucanj. Neko je ušao u hodnik koji je vodio prema vratima.

— Mister Spensere! Mister Sajmone! — začu se glas. — Dolazim unutra!

Zapadnjak opali metak u vrata.

— Ostanu gde si!

— Ostanite napolju, momci! — povika kapetan, pogleda uperenog u Šejna. — On drži mister Spensera direktno pred „koltom“ ... Ali, čekajte! Ostanite gde ste. Pristaćemo u luci i pustićemo putnike sa broda. Onda ćemo videti dalje.

— Razumemo, mister Sajmone! — dopre kroz vrata.

— Mi ćemo ući u luku i pristati pred lučkom kapetanijom! — reče Zapadnjak.

— Ja poznajem zakone! — odvrati kapetan bez straha. — Da ste vi predstavnik vlasti ili po nalogu rendžer, vi ne biste nastupali tako. Vi u stvari blefirate.

— To ću vam već pokazati!

— Advokati kompanije će vas tužiti, Šejne! — javi se Spenser. — Kapetan je u pravu, i vi to sami znate.

Šejn opali. Kapetan se zgrči i kriknu. Kugla mu je skinula kapu s glave i zarila se iza njega u okvir prozora.

Kapetan se ponovo uspravi i pogleda Zapadnjaka razrogačenih očiju. Kormilar sleže ramenima, gledajući napregnuto pred sebe. Ni Spenser se nije maknuo.

— Treba li da dođemo? — začu se glas za vratima. — Pažnja, dolazimo!

— Ne! — viknu Spenser, brzo i oštrim glasom. — Ostanite gde ste, do đavola!

Kapetan se saže za svoju kapu, opipa rupu na njoj i okrete se ka kormilaru.

— Kurs ka uobičajenom vezu! — naredi drhćućim glasom.

Kormilar samo klimnu glavom.

Grad se pojavi na vidiku. Uskoro se raspoznavala i luka. Rečni i morski brodovi ležali su vezani uz kejove. „Bafelo star” uspori vožnju.

— Šta ćete sada, Šejne? — upita Spenser pretećim glasom. — Ne možete mi ništa dokazati i ljude ovde držati na brodu.

— Kuda jedri Meksikanac?

— „La Njinja” je brz brod, Šejne. Sa povoljnim vetrom može da pređe za dvadeset četiri sata dvesta kilometara. Pretpostavljam da će Kariljo pristati negde na severnoj obali Jukatana. Možda u Kampečeu. Za dve nedelje on je tamo.

— Ako bude imao dobar vetar! — odseče Šejn. Spenser ga pogleda.

— Šta imate na umu?

— Kariljo uvek ima dobar vetar — javi se kapetan. Inače više ne bi plovio. U celom Nju Orlinsu nećete naći brod koji je toliko brz da bi mogao dostići pirate. A ako njega uhvati bonanca, uhvatiće i vas.

— Daću vam novac, Šejne — reče Spenser. — Koliko hoćete?

— Zbog čega? Da s njim iznajmim brod? Čuo sam da nema broda koji je toliko brz.

Spenser se zablenu u njega. On je mislio nešto sasvim drugo i Šejn je to znao.

— Vratite žene, ali sve! — predloži Zapadnjak. — Ona ću vas pustiti da odete.

— Sajmon vam je upravo objasnio da za to nema nikakve šanse.

— Vaš peh! — prosikta Šejn.

— Vi mi ne možete ništa natovariti — reče Spenser. — A pre nego što prvi policajac stupi na palubu „Bafelo stara” mister Sajmon će sa celom posadom nestati.

Dakle, stvar je propala. Šejn je to već duže vreme znao. Tom kopiletu nije mogao ništa. U svakom slučaju ne

još. Zapadnjak o tome nije gajio nikakve iluzije. Za njega je sada bitno samo to da živ siđe sa broda.

To je i uradio.

Još u toku manevrisanja pri pristajanju povukao je Spensera sa mosta i sišao stepenicama ka palubi sa koje su se putnici iskrcavali. Sa mantilom preko ruke, da nijedan od putnika ne bi primetio revolver, išao je držeći Spensera tik pred sobom. I njih dvojica prvi napustiše brod.

Na keju je bio veliki promet. Novi putnici, trgovci, meštani i radoznalci napunili su kej. Uz sve to, ležala je tu i roba u sanducima i vrećama. Zapadnjak stade pred jednu grupu ljudi i okrete joj se leđima.

— Gubite se sad, Spensere! Ali, ne radujte se zbog toga, nego iskoristite šansu. Istupite iz prljavog posla i nestanite. Ako se ikada još sretnemo na Misisipiju, onda ste nastradali. Neopozivo. Neću vas pustiti. Ščepaću vas i obaviti na vama ručni rad, a zatim ću vas odvesti na vešala!

Zapadnjak ga pusti. Spenser nije odmah shvatio šta mu se dogodilo. Za to vreme, Šejn je nestao u gomili.

*

Potpuno zanemeo, gledao je Natan Spenser za Šejnom. Stajao je dugo, dok ga sasvim nije izgubio iz vida, a onda se okrenu i odvuče nazad na „Bafelo star”.

Sa desetak mornara stajao je kapetan Sajmon na ivici palube i svi su ga gledali napregnuto. I oni su bili iznenađeni što tako brzo vide Spensera ponovo slobodnog.

— Pratite ga! — povika trgovac robljem, prelazeći preko mostića na palubu. — Dva čoveka, Sajmone! Ne smeju da ga izgube iz vida.

Dvojica mornara odmah potrčaše i umešaše se u gomilu u kojoj su malopre stajali Šejn i Spenser.

Spenser mahnu kapetanu i povede ga sa sobom u kajitu. Odmah je izvukao jedan kofer, otvorio ormar i počeo da se pakuje.

— Moram da napustim brod i da se sakrijem u gradu, Sajmone — objasni kapetanu. — Pustite policiju da se po-

pne na brod. Uveravajte ih jednostavno da Šejna nikada niste videli. Bar pet brodova kao što je „Bafelo star“ nalazi se u luci. Može se proto raditi o grešci, zar ne?

— Razume se, ser!

— Nalog ćete dobijati preko poslovnice. Neću da Šejnu bilo šta dopre do ušiju. Jer, jedno znam: od tog kopileta više nećemo imati mira.

Užurbano se pakovao. Kapetan mu pomože da zatvori kofer.

— Brodski momci treba da moj prtljag...

On umuče. Jedan od mornara koji su pratili Zapadnjaka stupi u kabinu.

— Na istočnom keju leži jedan jedrenjak od najmanje šezdeset stopa — obavesti ih. — Šejn pregovara sa vlasnikom. Očigledno želi da najmi brod.

Spenser i kapetan izmenjaše poglede.

— Zar nije otišao u šerifsku kancelariju? — upita kapetan.

Mornar zavrte glavom.

— Odmah je počeo da traži brod koji može da isplovi!

— Taj pasji sin hoće za Kariljom! — prasnu Spenser.

— Sa sošnim jedrom? — okrete se kapetan ka mornaru.

— Sa tri sošna jedra! — odvrati mornar.

Kapetan zviznu kroz zube.

— Šta to znači? — upita Spenser ne shvatajući.

— Znači da je to brz brod. I taj bandit je baš na njega bacio oko.

— Na istočnom keju? — upita Spenser. — To je iza brodogradilišta.

Mornar klimnu glavom.

— Onda napred! — viknu Spenser iznenada živnuvši. — Zovite sve sposobne ljude, Sajmone. Moramo po svaku cenu sprečiti Šejna da isplovi tim brodom.

— Valjda ne mislite da će Šejn sam moći da uhvati Karilja — upita kapetan.

— Šejn je jedan prevejani pasji sin! — odvrati Spenser besno. — Kariljo je sada bezbrižan. On može smatrati

Šejna glatko svojim izaslanikom, a o tome sigurno razmišlja i taj pasji sin. Sem toga, sigurno ima dovoljno preporuka u džepu kad radi za rendžere. S tim treba samo da nađe pravog čoveka, i Kariljo će odmah imati na vratu celu meksičku policiju. A ako Šejn bude predvodio Meksikance, onda je Kariljo izgubljen, i mi možemo da tražimo novog interesenta. A takvog partnera kao što je Kariljo nećemo naći nikada više! ... Dakle napred!

Kapetan izađe iz kabine. Mornar pođe za njim. Spenser otvori kofer i izvuče opasač sa „koltom”. Odmeri oružje u ruci. Samo ono mu je davalo još osećaj sigurnosti. On namesti opasač, priđe ogledalu i povuče revolver dva-tri puta. Klimnu glavom zadovoljno, namesti kravatu i priđe prozoru. Sajmon je upravo okupio prve ljude na štek. Spenser izađe iz kabine i siđe.

Sve u svemu, kapetan je okupio osmoricu svojih ljudi. Svi su bili naoružani revolverima, koje su nosili pod jaknama. Spenser ih kratko odmeri pogledom. Bili su to najbolji ljudi sa „Bafelo stara”. On je lično odabirao momčad, i zato je znao njihovu pravu vrednost. Pazio je da ne budu korisni samo kao mornari, nego i kao momci koji brzo i dobro potežu revolvere.

On i kapetan siđoše na kopno, a mornari za njima. Ubrzo su napustili luku i približili se brodogradilištu iza koga je bio istočni keaj.

Opazili su mali jedrenjak još izdaleka.

— Prokletstvo! — progunđa kapetan. — To je „Manta”. S njom će bez daljeg uhvatiti Karilja. I kao što ste rekli, mister Spensere, ako Šejn bude mudar, Karilju neće pasti ni na pamet da upotrebi topove.

Pošli su brže. Spenser je odlučio da po svaku cenu otkloni opasnost koja se nadvila nad njegov posao.

*

Vlasnik „Mante” bio je jedan pedesetogodišnjak sa velikim trbuhom. Vozio je brod sa dvadesetogodišnjim sinom,

koji mu je po liku bio slika i prilika. Samo još nije imao trbuh starog. Ali, imao je isto tako mišićave ruke i bio je iste visine.

Zapadnjak je platio starom dve hiljade dolara na ruke. Mladić je to napregnuto posmatrao preko ramena.

— Šta još? — progunda Šejn kad stari nije zatvorio šaku niti je napravio bilo kakav pokret u nameri da strpa novac u džep.

Stari se cerio.

— Hombre, onda mogu da sedim u Kampečeu, u tom bednom gnezdu. Vi ćete otići, Šejne i ko će me najmiti za povratak?

Šejn počeo da odbrojava dalje. Tek kad je stari držao tri hiljade dolara u ruci, klimnuo je zadovoljno glavom.

— Diži jedra i odvezuj užad! — reče sinu i ustade i sam.

I Šejn je ustao. Stavio je ostatak novca u džep, pa se vratio na obalu da odveže konopce. Stari i njegov sin su dizali jedra. Kada je Zapadnjak poslednji konopac bacio na palubu i skočio na brod koji se polako odvajao od obale, ugledao je Spensera i ljude sa „Bafelo stara” kako se trčeći približavaju.

Stigli su prekasno da bi još skočili na brod. Jedan je istina pokušao, zatrčao se iz sve snage i... pao u vodu.

Šejn se nasmeja. Stari i njegov sin usmeriše brod niz vetar. Zapadnjak podiže ruku u povika onima na obali.

— Čekajte me! Kada ponovo dođem, Spensere, onda...

Onda se baci na pod palube. Ljudi s obale potegoše revolvere i zapucaše. Ali, opet prekasno. Stari i njegov sin nalazili su se na pramcu i odmotavali poslednja jedra. Rili su pokriveni, i Spenser i njegovi ljudi primetiše ih tek kad su bili van domašaja njihovog oružja. Oni se trgoše uplašeno. Kada se Zapadnjak uspravio, ustadoše i oni. Stari odmah priđe Šejnu.

— Hej! — progunda. — Nije bilo ugovoreno da ćemo za tri hiljade dolara morati da rizikujemo i naše šije!

Šejn bez reči posegnu u džep i izvadi još pet stotina dolara.

— Zar imate toliko neprijatelja? — upita iznenađeno stari, koji se zvao Vinc Fols, isto kao i njegov sin.

Zapadnjak potapša novac u svojoj ruci.

— Kada stignemo Meksikanca, ovde će biti još jedan paušal za vas.

Gundajući, izgubi se Fols u kabini, koja je istovremeno služila i kao komandni most i ostava, ali i kao prostorija za stanovanje i spavanje.

Prilike na obali su se naglo smanjivale. „Manta” je klizila po mirnoj vodi ušća Misisipija ka otvorenom moru. Zapadnjak je stajao na krmi sve dok se videlo kopno.

„Manta” je jedrila ka jugu. Pravi kurs znali su samo otac i sin Folsovi. Kompasa na lađi nije bilo. Prvog dana „Manta” je jedrila sa vetrom u leđa. More je bilo samo blago zatalasano. Struja je odjednom postala tako jaka da je skrenula „Mantu” snažno ka zapadu. Petog dana sa komandnog mosta ugledali su kopno.

Stari opsova i uze novi kurs, direktno ka pučini kako je Zapadnjaku izgledalo. Nebo je bilo bez oblaka. Sunce je pržilo nemilosrdno. Preko dana se u kabini nije moglo izdržati. Folsovi su se izmenjivali za krmom. Za to vreme je Šejn sedeo go do pojasa i znojio se kao u sauni.

Uprkos lepom vremenu, nisu napredovali više od petnaest kilometara. Bila je velika vlaga i na izmaglicom prekrivenom horizontu izgledalo je kao da se more i nebo stapaju.

Onda se iznenada promeni vreme. Ujutru šestog dana obzorje se svuda unaokolo oštro ocrtavalo. Šejn uze dvogled i počeo na južnom horizontu da traži piratski jedrenjak.

— Dobar pogled! — primeti, kad mu je stari prišao i zadovoljno razvukao bradato lice. — I vetar se vratio.

— Vidljivost iznosi najmanje sto kilometara — progundā stari. — A vetar će se i dalje pojačavati. Mislim da će naš prijatelj, Meksikanac, morati da spusti jedra.

— Oluja? — upita Zapadnjak iznenađeno i pogleda tražeći oblake. Ali, nebo je bilo tako vedro i čeličnoplavo

kao i svih prethodnih dana. Uz to je i vidik bio kristalno jasan.

— Nećemo se susresti s običnom burom — objasni stari Fols. — Barometar je u poslednjih nekoliko sati pao do dna. U izgledu je tornado.

Šejn se namršti i zapita se da li je bio dovoljno pаметan kad je najmio tako mali brod.

— Nemojte se zbog toga sekirati, Šejne! — reče stari Fols i potapša ga po ramenu. — Ali, kada čujete mene i moga sina da se glasno molimo, onda smo mi na redu. Ponavljajte jednostavno reči za nama.

— To pomaže?

— Od toga može da zavisi da li ćemo stići u raj ili u pakao! — progundā stari i udalji se ponovo. Nekoliko časova kasnije, kada se na jugu pojavilo tamno oblačno polje sa teškim naborima na ivicama, stari se ponovo pojavi na krmi. — Kladim se da se sada vaš prijatelj, taj pasji sin, grčevito drži noktima za jarbol, jer mu je jedrenjak dobio pun vetar u pramac... Zašto mi njega uopšte jurimo?

Zapadnjak očuta i ponovo pogleda kroz dvogled. Nije hteo Folsovima da otkrije istinu. U zalivu su se bojali pirata.

Stari je već davno promenio pravac, ne želeći da uleti u centar tornada. Vetar se pojačavao i uskoro dostigao olujnu jačinu. More se snažno uzburkalo, pa se Šejn povukao u kabinu. Još uvek stari nije smotao ni jedno jedino jedro. Brodić se ljuljao kao orahova ljuska na grebenima talasa, padajući zatim u dubinu i Šejn se čudio kako uspeva da se ponovo popne na vrh sledećeg talasa. Oluja je hujala i zviždala. Vidljivost je bila ravna nuli. Grmilo je i sevalo. Voda se prelivala preko palube. Nebo je bilo crno. Ali, ono je nekako ostajalo za „Mantom“, što je Šejn s iznenađenjem opazio. Pred njima je bivalo sve svetlije i svetlije. Stari morski vuk je na vreme izmanevrisao da bi se izvukao iz pakla.

Sledećeg dana, talasi su bili niži od dva metra, a vidik i nebo su opet bili jasni. Folsovi su posedovali karakterističnu uzdržljivost ljudi sa mora. Nisu govorili mnogo. Mo-

žda će o svemu tome pričati kad se vrate kući. A imaće i o čemu. Jer, umakli su đavolu s lopate.

Šejn se uskoro opet posvetio istraživanju horizonta pred sobom. Tri dana posle oluje uhvatio je sa dvogledom tamnu, pravu crticu. On pozva starog i pruži mu dvogled. Fols je dugo gledao, pa spuštao dvogled i žmirkao, onda opet gledao i tako nekoliko puta. Najzad klimnu glavom i vrati Zapadnjaku dvogled.

— Jedrenjak koji ide ka jugu — reče. — Nadajmo se da je to vaš prijatelj.

— Hoćemo li ga stići?

— Razume se, ali, može proći još dva dana dok ih dostignemo.

— Gde se sada nalazimo?

— Negde u visini Vera Kruza — promrmlja stari i ostavi Šejna opet samog.

On ponovo prisloni dvogled uz lice. „Manta” je grabila. Crna crta postala je jača. Uskoro se mogla videti golim okom.

Kada je počelo da se smrkava, povukao se u kabinu. Sledećeg jutra, mladić ga je probudio rano.

— Hej, Šejne! Dodite malo na pramac! Vaš amigo je otišao.

U jednom skoku našao se Šejn na palubi i prišao napred, starom.

— Izčezao je! — promrmlja stari Fols. Lupio ga je po ramenu i pokazao ka provi. — Tamo ga morate tražiti. Ja sam već promenio kurs, kao da sam slutio da plovi za Katemako. Kampeče u svakom slučaju nije njegov cilj. To vam je on nešto pogrešno ispričao.

Šejn je pretraživao horizont. Crtica se više nije videla. Po izlasku sunca shvatio je da „Manta” plovi na zapad. Šta je mogao drugo da učini nego da se osloni na slutnje starog Folsa?

— Ja ću ponovo promeniti kurs — reče stari. — Ali, siguran sam da je i vaš amigo u toku noći promenio pravac.

— Zadržite ovaj kurs. Je li Katemako neko veće mesto?

— Ostrvo tik pred kopnom. Tamo su pirati nastanjeni. Vaš prijatelj mora biti prokleta oprezan, ako ima teško natovarenu lađu.

Zapadnjak ponovo uze dvogled u ruke i njegovo se lice smrači. Piratsko ostrvo! Neki drugi cilj Kariljo sa svojim opasnim teretom nije mogao ni da ima.

Pred veče pao je vetar. „Manta” je morala da kruži, što je bacilo nazad, pa je Fols iskoristio to vreme za spavanje.

Sledećeg jutra imala je „Manta” ostrvo tik pred pramcem. Iza ostrva raspoznavale su se konture kopna. Samo od Kariljevog jedrenjaka nadaleko i naširoko nije bilo ni traga ni glasa.

Na ostrvu se uzdizao zeleni brežuljak. Sve je bilo gusto obraslo. Šejn je tragao za vrhovima katarki.

Stari mu priđe.

— Dakle, mister? Je li put pri kraju ili želite još da jedrite za Kampeče?

— Koliko ima od ostrva do kopna?

— Tri kilometra! Za vreme oseke, možete preko pešćanih sprudova peške da stignete na kopno.

— Onda me iskrcajte na ostrvo. Bilo gde.

Stari odmeri Šejna, ali ne izusti ni reči, nego ode svom sinu u kabinu.

Četiri časa kasnije iskrcao je Fols Šejna u jednoj maloj uvali. Snabdeo ga je hranom i vodom i prodao mu „vinčesterku”.

Šejn je morao da gačka kroz plicak ka obali. Onda se „Manta” okrete i krenu ponovo iz zaliva. Kada je stigao na obalu, već je bila zamakla za rt. Još uvek se nigde nije video vrh glavnog jarbola.

Šejn sede na jedan kamen, spusti nogavice i navuče čizme. Popeo se na jedan brežuljak, odakle je imao bolji pregled. I kada je tamo gore, u senci drveća, stao i osvrnuo se, otkrio je Kariljev brod.

Konačno sam te stigao! pomisli zadovoljno, kad više nije bilo nikakve sumnje da je to zaista „La Njinja”, brod pirata.

Brod je ležao u jednoj uvali koja se duboko usekla u ostrvo. Bio je usidren. Vatra na kojoj se nešto kuvalo gorela je na obali. Oko nje su se videle ljudske prilike. Dva čoveka veslala su u jednom čamcu ka brodu.

Šejn potraži mesto na kome je mogao da sedi i da posmatra brod. Kariljo nije mogao mnogo pre njega da se usidri. Zbog toga je slutio da se žene još nalaze na brodu. Gledao je ceo dan, ali nijednu nije primetio. To ga je uverilo u opravdanost njegove pretpostavke. U sumrak, počeo je da silazi u uvalu.

Za to mu je bilo potrebno dva časa. U međuvremenu se smračilo. Krvavocrveni mesec izronio je iz mora.

Privukao se logoru. Jedan od pirata kraj vatre bio je Kariljo. On ustade i krenu kolima u susret, koja su se polako jarugom približavala obali. Kao da je neka snažna munja usekla tu stazu između brežuljaka.

— Hej, Asensio! — povika Kariljo, približavajući se kolima koja su vukla mazge. — Dođi ovamo kod vatre da ti vidim tvoje tamno lice!

— Kariljo, ti, đavole! — stigao je odgovor. — Jesi li mi doneo nešto lepo? Već dve nedelje te čekam!

Jedna prilika priđe Karilju. Potapšali su jedan drugog po ramenu i prišli vatri, kraj koje su sedeli Kariljovi ljudi. Skoro sva momčad kako je procenio Zapadnjak. Ustrelili su neku divljač i sad su je pekli na vatri. Posle dugog putovanja morem, svi su bili željni mesa. Vetar je donosio miris pečenja prema Šejnu, pa je ovom potekla voda na usta.

Taj Asensio bio je jedan tamnoputi Meksikanac. Nije izgledao kao hacijendero, već pre kao upravitelj nekog zemljišnog poseda.

— Kako ti to sebi predstavljaš, hombre? — podruguzeti tuce. Ali, hoću da ih izaberem sam!

— Kako ti to sebi predstavljaš, hombre? — podrugnu se Kariljo. — Treba li da nateram golubice da ovuda marširaju? Hoćeš li da posmatraš kako ovuda lepršaju?

Bojao se za svoj dragoceni teret. Zato se odvezao s Asensiom ka brodu. Zatim je tamo zasijalo svetlo koje se micalo kako su išli brodom.

U međuvremenu, zaustavila su se kola blizu vatre, vozar se pozdravi sa piratima i sede među njih.

Asensio se vratio sa Kariljom. Dva pirata krenuše čamcem ka brodu. Nisu se dugo zadržali i vratili su se sa šest žena. Okružili su ih drugi pirati i odveli do kola. Čamac se ponovo otisnu ka brodu.

Zapadnjak promeni mesto. Na sve četiri dopuzao je tik do kola. Marbela se nalazila među tih šest žena. Šejn je poznao u odsjaju vatre. I sve ostale bile su od onih koje je video u potpalublju „Bafelo stara”. Svih šest se nalazilo u jako lošem stanju. Put morem ih je iscrpio. To je bilo očito. Sve su bile srećne što su konačno napustile piratski brod.

— Ostanite da stojite u kolima ili ćete osetiti bič! — upozori ih jedan od vozara. Nije smatrao za potrebno da oстане s njima. Bilo mu je dovoljno da ih drži na okupu. Okrnuo se i vratio ka vatri. Vrč sa vinom išao je tamo od ruke do ruke.

Šejn se privuče još bliže ženama i uspravi se iza Marbele.

— Ne okreći se! — reče tiho. — Znaš li kuda treba da vas odvedu?

Sve su ćutale. Tako su bile uplašene.

— Oh, Šejne! — prostenja Marbela. — Oslobodi nas! Molim te, oslobodi nas!

— Tišina! — prosikta Šejn. — Ostanite da stojite i ne mičite se!

Marbela pruži desnu ruku iza sebe, Šejn je uhvati i stisnu.

— Sačuvaj živce — reče. — Ja sam ovde sam. Kuda ovaj misli da vas odvede?

— Nemam pojma! — odvrati Marbela tiho. — Samo nam je rekao da ćemo dva dana biti na putu.

Jedna od žena poče tiho da cmizdri.

— Mir! Nemojte da vas primete! Odavde ne biste dospeli daleko. Vi ste ovde na ostrvu. Pasji sinovi pohvatali bi vas ponovo... Ja ću biti u blizini.

On nežno vrati Marbelinu ruku u pređašnji položaj i kliznu nazad iza kola. Čuli su se udarci vesala. Malo zatim iskrcano je iz čamca još šest žena.

Asensio se nije žurio. Tek u zoru krenuo je sa tovarom. Bio je okružen šestoricom muškaraca koji su svi bili do zuba naoružani. To je značilo da svaki ima pušku, revolver i mačetu koja mu je visila o pojasu.

Zapadnjak je pustio da karavan malo odmakne, a onda je pošao za njima. Kada su kola stigla do vode koja je delila ostrvo od kopna, shvatio je zašto je Asensio toliko čekao. Sada je bila oseka. Peščani sprud izdizao se iz vode sve do kopna. I po tom sprudu mogla su kola dalje. Samo po jedan čovek vozio je kola. Ostali su išli s Asensiom za karavanom.

Šejn je morao da ih pusti da dobro odmaknu, dok nisu iščezli na drugoj obali. Zatim je krenuo što je mogao brže i stalno se osvrtao. Preko tri kilometra bio je na brisanom prostoru i mogli su ga videti i s ostrva i sa kopna.

Na drugoj obali, nalazili su se ogoleli brežuljci. Šejn je pratio tragove kola. Pre nego što je ponovo ugledao kolonu, stigao je do **jedne** ceste. Na ivici je stajao putokaz, okrenut prema severu sa natpisom: „Alberado. 8 kilometara”.

Sada je Šejn znao gde se nalazi. Alberado je bio veliki grad. Ležao je oko sto pedeset kilometara južno od Vera Kruza.

Krenuo je dalje i uskoro ugledao kola, koja su išla jednom stazom koja je vodila kroz kraj obrastao grmljem. Upravo je Asensio naredio da se stane da bi se odmorile životinje.

Šejn se privlačio kroz žbunje. Ljudi su stajali kraj kola i ćaskali sa ženama, pokušavajući da uspostave prve kontakte i da im se približe.

Asensio je, međutim, čučao na jednoj steni i pušio. Šejn mu se privuče s leđa, uhvati ga munjevito za okovratnik, uspravi ga, držeći ga kao živi štit prema ostalim Meksikancima ispred sebe.

Asensio se tako uplašio da je ispustio cigaretu i kriknuo tako jako, da su se svi njegovi drugari okrenuli. Podigli su puške, ali su u istom trenutku videli da mogu da pogode samo svog vođu.

— Odbacite puške i revolvere! — povika Šejn ostrim glasom. Onda pritisnu Asensiu cev „vinčesterke” uz podbradak.

Ona šestorica stadoše kao ukopani, ne mogavši da izgovore ni reč.

— „La Njinja” pripada meni! — nastavi Šejn. — Sve! Zato ostavite sve kako jeste i gubite se! Ili pucam odmah! Ali, Asensio to više neće čuti!

Šejn pojača pritisak cevi na Asensiov vrat.

— Idite! — stenjao je Meksikanac. — Učinite sve što kaže!

Onda šestorica pratilaca priđoše Šejnu i pobacaše oružje na gomilu, pa se udaljiše u pravcu ceste.

Žene su sedele na kolima. Nijedna nije smela ni da se makne. Najzad sidoše Marbela i još dve i svaka uze po jednu pušku. Onda su i ostale sledile njihov primer. Ali, uzele su revolvere.

— A sad me pusti da idem, mučaćo! — prostenja Asensio. Ali, Šejn na to nije ni pomišljao. On ga razoruža, odvede ga do prvih kola, naredi mu da se popne i mahnu dvema ženama koje su izgledale najmanje uplašene, da čuvaju Meksikanca.

Marbela se obisnu Šejnu o vrat. On je privuče sebi, poljubi je i pomilova po kosi.

— Ja sam sve vreme putem mislila na tebe — mučala je. Suze su joj klizile niz lice. — I znala sam da ćeš doći. Bilo kada.

Sada je osetila na svojoj koži kako je bilo ostalim ženama koje su njeni i Spenserovi ljudi kidnapovali i prodavali Karilju. Ali, nije joj to rekao. Samo je pomislio. Znao je da je od tog pcsla „izlečena”.

Ostale žene stajale su i čekale. Šejn odmače Marbelu u stranu.

— Dođite! — reče. — Moramo odavde nestati! Tipovi su sigurno krenuli nazad ka ostrvu. Vozićemo se putem ka severu. Mislim da ste videle putokaz. Alberado je dosta veli-

ki grad. Odvešćemo se u policijsku prefekturu. Ne mogu da zamislim da će nas pirati goniti čak u grad. Hajde, poterajte mazge!

Žene su dobro znale šta je na kocki. Povicima i udarcima isterale su životinje na put. Šejn je išao sa Marbelom za poslednjim kolima i više je gledao nazad nego napred.

— Jesi li uspeo da ubiješ Spensera? — upita ga Marbela direktno. U međuvremenu je svim ostalim ženama objasnila ko je čovek kome duguju slobodu.

— Nisam! — odseče Šejn, oslobodi se njenog stiska i krenu napred.

Žene sa prvih kola ga pozvaše.

— Neka kola nam dolaze u susret! — povikaše u jedan glas.

Zapadnjak je već video kola.

— Ne bojte se — smiri ih. — Oni treba da se boje nas.

On pođe kolima u susret. Dva mlada Meksikanca siđoše sa kola natovarenih loncima.

— Hej, mučaćosi! — povika Šejn. — Za nama su pirati. Najbolje da se sakrijete u žbunje.

Meksikanci stadoše i zagledaše se u Zapadnjaka i karavan iza njega.

Šejn im objasni položaj. Oni se iz mesta okrenuše i pojuriše nazad ka Alberadu. U paklenom tempu. Mazge su galopirale i teško natovarena kola zanosila su se s jedne strane puta na drugu.

Mazge iz karavana pojuriše istim tempom, a da ih žene nisu morale ni goniti. Sivkasto žbunje pored njih promicalo je tako brzo da su se žene uplašile. Šejn i Marbela uspeali su da se vinu u poslednja kola. Za karavanom se digao oblak prašine. Zapadnjak nije mogao da vidi da li ih gone ili ne.

U Alberado su stigli brže nego što su slutili. Šejn preuze uzde i potera svoja kola još brže. Pretekao je sva kola i počeo da koči karavan. Pred prefekturom zaustavi kolonu i skoči.

Stražar pred prefekturom je začuđeno gledao. Toliko

mnogo Amerikanki nikada još nije video zajedno, a posebno ovako divljeg izgleda i s oružjem u rukama.

Šejn povuče Asensija s kola. Meksikancu su klecala kolena. Drhtao je celim telom dok ga je Šejn vukao ka policajcu.

Nekoliko reči bilo je dovoljno. Stražar pozva dežurnog oficira. Šejn i njemu objasni odakle je došao. Asensio u strahu potvrdi ovo bez oklevanja. Zatim je sve išlo vrlo brzo. Kapija se otvorila, pa su pustili kola sa ženama unutra, a dežurni je odveo Šejna kod prefekta, vukući za okovratnik nesrećnog Asensia.

Prefekt je bio onizak debeljko u rangpu pukovnika. Čim je čuo reč „pirati” njegovo lice se smrači i čim je dežurni podneo raport, on skoči.

Obišao je sto.

— Uzbuna! — naredio je oštrim glasom. — Vi ćete jahati s nama, mister Šejne! — Gnevno se nagnuo napred i pogledao Asensia u oči. — A tebi, kopile, sigurno sledi gvožđe oko vrata... Vodite ga!

Dežurni uhvati Asensia kome je sva boja iščezla s lica, i odjuri s njim iz sobe.

Začula se truba. Alarmni signal „ruralesa” odjekivao je duž zidova stare prefekture. Ceo eskadron našao se na dvorištu. Jedan od ruralesa ustupio je svog konja Zapadnjaku. Odjeknula je komanda da se uzjaše. U dvoredu prođe eskadron kroz kapiju i izađe na ulicu. Šejn je sa prefektom i komandrom eskadrona jahao na čelu. U snažnom galopu, napustila je jedinica grad.

Ali, Kariljo nije gonio Šejna i dvanaest žena. Oprezan, kakav je bio, dao je petama vetra. Kada je eskadron dogalopirao u uvalu „La Njinja” se već nalazila na otvorenom moru.

Komandir ruralesa opsova kroz zube kada je ugledao piratski brod u daljini, kako jedri. Sav je bio opsednut piratima. Šejn je, međutim, mislio na žene koje su još ostale na brodu i koje nije uspeo da oslobodi.

Takav poraz prefekt nije hteo tek tako da prihvati. Objahao je s eskadronom celo ostrvo u nadi da će naići na ne-

ki drugi piratski brod. U tome im je protekao ceo dan. Bio je već potpuni mrak kada se eskadron vratio u prefekturu.

Zapadnjak uđe s oficirom u glavnu zgradu da potraži žene.

Dežurni im dođe u susret i salutira.

— Gde ste smestili ona jadna bića? — upita ga pukovnik.

— Senjor Tilton je bio u prefekturi, gospodine pukovniče. On je odmah poveo Amerikanke i smestio ih u hotel. Hoće takođe da finansira njihov povratak u Sjedinjene Države.

Pukovnik se nasmeši i okrete se ka Šejnu.

— Tilton je, kao i vi, Amerikanac. On ima ovde veliko preduzeće. Mi ga svi vrlo cenimo. Daću vam jednog čoveka koji će vas odvesti do Tiltona. Njemu pripada i hotel. Sigurno ćete ga tamo naći.

Pružio je Šejnu ruku. Dežurni pozva jednog ruralesa i naredi mu da optrati Šejna do hotela.

Put je bio relativno kratak. U hotelu se Šejn oprostio od svog pratioca.

Marbela ga je još uvek čekala. Obukla je haljinu i bila sveže očešljana. Ipak, nije izgledala spokojna, a onda mu je saopštila i razlog.

— Spenser je u gradu!

Oči su joj pri tom bile raširene od straha.

— Gde si ga videla? — upita je Šejn iznenađeno.

— Ovde u hotelu! Kad smo stupili u hol istegao je vrat da nas vidi. A onda se izgubio tako brzo da nikoga nisam stigla da upozorim. U svakom slučaju, ne dovoljno brzo. I nije bio sam! Desetorica su bila s njim. Odmah su s njim odjahali u grad. Revolveraši!

— Imaš li pojma kuda je mogao da odjaše?

Zavrtela je glavom.

Pogledao je ispitivački, a onda joj odvratio ljutito.

— Zar ti nije dosta tog posla? Jedva si ostala živa, kao i sve druge!

— Pa jasno!

— Onda konačno prestani!

— Šta? Ja ne znam ništa!
Šejn duboko udahnu vazduh.

— Slušaj ti mene! Nemoj da mi opet dođeš u šake! Spenser mi je ispričao da će Kariljo jedriti za Kampeče. Ali, to je bila prokleta laž. Kariljo je krenuo ka piratskom ostrvu, a sada se još pojavio i Natan Spenser sa ruljom revolveraša. Da ne misliš možda da me uveriš da se Spenser nalazi na putu za Kampeče? Ne smatraš me valjda ludim?

Uhvatio je snažno za mišice i privukao sebi.

— Ja sam tebe i još jedanaest žena oslobodio. Ali, s tim nisam zadovoljan. Želim da oslobodim i ostale žene i zato ćeš mi pomoći, ili će te odneti davo.

Nemo su se gledali.

— Ne izazivaj me! — zareža Zapadnjak. — Ja glatko mogu da udesim da te pošaljem nazad Karilju!

— Šta bi hteo da znaš? — upita Marbela poluglasno.

— Sve!

Uto im je prišao Tilton. Bio je to jedan visoki Teksašanin. Imao je užasne zube, koji su mu provirivali između usana, pa se osmehnuo koliko je mogao.

— Mister Šejn? — pružio je ruku.

Zapadnjak klimnu glavom.

— Mogu li da vas pozovem na obed? Ja sam okupio dame u trpezariji. Samo nedostajete još vas dvoje. Želimo da proslavimo vaše junaštvo i oslobađanje žena. Kuća se ponosi dobrom kuhinjom.

— Odmah dolazimo, mister Tiltone! — osmehnu se Marbela. — Srdačno vam zahvaljujem!

Tilton oseti da smeta, pa se udalji, široko i sa razumevanjem se osmehujući.

Marbelino se lice odmah uozbilji.

— Ti nisi ubio Spensera i sada je on došao ovamo da te smakne.

— Koješta! — odseče Šejn. On je došao da upozori Karilja! I ti znaš gde sada mogu da ga nađem.

Ona sleže ramenima.

— Ti nećeš da se odrekneš tog posla — nastavi Šejn

Ijutito. — I nećeš ni da pokrivaš Spensera, nego vašu filijalu ovde dole, da bi mogla odmah da produžiš s poslom. Ali grešiš! Ni Spenser ni ti nećete više trgovati ljudima!

— Spenser je verovatno odjahao na jednu hacijendu sa čijim je vlasnikom u prijateljskim odnosima. Ali, taj Meksikanac nema ništa s ovim poslom.

— To ćemo već videti! — odvrati Šejn. — O kojoj se hacijendi radi? Gde se nalazi?

— To je hacijenda don Rozarija.

Zapadnjak klimnu glavom.

— I kuda je mogao da odjedri Kariljo?

Opet je slegnula ramenima.

— Marbela, taj zlikovac nije imao ni najmanjeg obzira prema tebi. Odmah sa prvom grupom žena tutnuo te je tom Asensiu. Hteo je što pre da te se otarasi. A s njim si dotle poslovala!

— On će se za nekoliko dana vratiti ili će pristati u luku Lerdo.

Šejn je poznavao to mesto. Lerdo je bilo malo ribarsko selo od svojih trista stanovnika.

Dva Meksikanca, koji su pripadali personalu hotela priđoše joj.

— Senjor Tilton vas moli da dođete za sto, senjorita! — reče jedan i pokaza na svog druga. — On će vam pokazati vašu sobu, mister Šejne, da biste se osvežili pre obeda. Tamo se za vas nalazi i novo odelo.

— Povedite je sa sobom! — odvrati Šejn i privede mu Marbelu. Onda se uputi gore.

Soba mu se nalazila na gornjem spratu. Bila je neobično velika. Pri pogledu na krevet, Šejn odmah oseti umor. Bilo je veoma kasno, a pre nego što ode iz grada mora još i da nabavi konja za sebe.

— Donesite mi bocu vina — okrete se Šejn ka svom pratiocu — i izvestite senjor Tiltona da mi je veoma žao, ali, da nekoliko noći nisam spavao.

Bacio je šešir na jednu stolicu i skinuo jaknu. Nameštenik je prišao jednom kredencu i onda mu je srevirao bocu i čašu na srebrnom poslužavniku.

Šejn otpi pravo iz boce. Onda zatvori vrata za Meksikancem. Kada se okanuo boce ova je bila prazna. On ugasi svetiljku pa klonu na meki krevet.

*

Kada se probudio napolju je već sijalo sunce.

Ustao je i obukao se. Onda otvori vrata i uđe Linda. Bila je to žena sa kojom je razgovarao u potpalublju „Bafelo stara”.

Držala je poslužavnik u rukama.

Šejn je bio iznenađen.

— Hej, hej — upita žena začuđeno. — Zar junak neće da doručkuje u krevetu?

— Moram da idem — objasni joj.

• Stavila je poslužavnik na sto i prišla mu s ozbiljnim izrazom na licu.

— Za njom? Zaboravite je! S tom ženom nešto nije u redu.

— Za njom?

— Da! — Linda sleže ramenima. Nosila je lepu, plavu haljinu sa naborima. — Ona je u cik zore napustila hotel. Mi smo sve zavisne od mister Tiltonove pomoći. Ona, kako izgleda, nije. S njom nešto nije u redu. Kažem vam!

— Kako ste došli na to?

— Ma čujte! Ja sam je videla i na piratskom brodu. Ona je poznavala tipa, tog Karilja. Preklinjala ga je da je vrati na „Bafelo star”. Spenser je jedan razbojnik, govorila je, ali ona je uvek bila poštena prema njemu, tom Karilju pa bi mogli i dalje dobro da posluju... Kako je ta udarala u liru! Klečala je pred njim! Ali, pasji sin ima srce od kamena.

Šejn se namršti.

Linda se opet okrete ka stolu i postavi ga.

— Ta paukova ženka! — nastavila je. — Rekla vam je da je stalno mislila na vas? Nijednom nije pomenula vaše ime! O svim mogućim muškarcima je pričala, samo ne o vama. Te ovaj će joj pomoći, te onaj će izvući nju i sve nas.

Nabrojala bi bar po deset ljudi dnevno koji će joj pomoći. I svaki dan su to bila druga imena... Hajde, sedite! Kafa će vam se ohladiti.

Šejn je posadi preko puta sebe. Ona mu nežno položi ruku na mišicu.

— Trebalo je da noćas bude u vašem krevetu. Ali, znala sam da na to i ne pomišlja. Čak ni iz zahvalnosti.

— Koja je imena pominjala?

— Sva moguća!

— Rozarijo?

— I njega! — Ona se trže i zagleda se Zapadnjaku u lice. — Kako ste došli na to ime? Ja vam ga nisam pomenula!

— Ko još? Mislite malo. Time ćete mi pomoći... Kod pirata nalazi se još dosta žena.

Ona uplašeno stavi ruku na usta.

— Gospode! Ja sam sasvim zaboravila na te jadnice! Kako to brzo ide! One su još na brodu s tim đavolima, a ja sedim ovde za gospodski postavljenim stolom. I to sa vama zajedno... Da, o Rozariju je uvek govorila kako je to jedan bogat i moćan čovek u okolini Alberada.

— Da li ste saznali i kuda se putuje?

— Mi nismo. Ona je znala!

— Mislite još malo! O kome je još govorila?

Linda otpi gutljaj kafe.

— Ko će ih znati... Da! O nekom Valeru. Martinez Valero. Za njega je govorila da će sve ustreliti. Da, prela je i o nekom Cezaru koji je prosto lud za njom i više puta joj je nudio da je oženi.

Posle doručka, Šejn ustade i navuče jaknu.

— Kuda ćete? Da tražite te ljude?

— Moram sebi da nađem konja.

— Ali, vratićete se?

— Jasno! Biću za jedan sat ponovo ovde. Sa šeširom u ruci on izađe iz sobe. U holu ovog udobnog hotela naleteo je na mister Tiltona.

— Hej, mister Šejne! — Tilton se osmehnu i pokaza svoje džinovske zube. — Nadam se da ste spavali dobro.

Zapadnjak mu pruži ruku.

— Jesam! — odvrati. Posle nekoliko formalnih učtivosti prešao je na stvar. — Gde se nalazi hacijenda Don Rozarija?

— Jašite na zapad od grada. Put vodi pravo donde.

Šejn se raspitao i da li mu imena Martino Valero i Čezaro nešto znače.

Tilton ponovo pokaza zube.

— Vi poznajete mnogo bogatih ljudi u našoj okolini, mister Šejne. Martino Valero je naš sudija. A Hoze Cezaro je najveći odgajivač ovaca nadaleko. Dvadeset hiljada komada. Naići ćete na njegovu hacijendu na severu. Na manje od tri kilometra odavde počinju njegovi posedi i protežu se čak do Vera Kruza.

— I živi tamo negde, na tom prostranstvu?

— Ne! Ovde u gradu! Njegova kuća je preko puta katedrale.

Šejn se zahvali i izađe iz hotela ne obraćajući pažnju na Tiltonov začuđeni pogled. Hteo je prvo da nabavi konja. Nekoliko ulica dalje nalazila se štala za iznajmljivanje. Tamo je odabrao jednog snažnog mrkova i uzeo sedlo. U Meksiku su ljudi razgovorljivi, pa je tako uz put Šejn od štalara doznao za put prema hacijendi. Kada je izašao iz grada, znao je da će sa zapada moći neprimećen da se približi zgradi.

Nije još bilo ni podne kada je kroz polja agava prišao hacijendi. Jedan pojas šume zaklanjao mu je vidik prema zgradi, ali i sprečavao da ga odatle primete. Sjahao je među drvećem. Velika zgrada nalazila se skoro odmah iza drveća. Šejn veza konja i priđe polako kući.

Jedna kuvarica izađe kroz vrata, prosu vedro vode od sudova i htela ponovo da uđe, ali opazi visokog Zapadnjaka i iznenađeno stade.

Šejn je pozdravi i priđe joj. Ona se osmehnu polaskana, kad visoki Amerikanac skide pred njom šešir.

Zapadnjak je osmotri.

— Kako si ti lepa! — reče.

Ona se okrete postiđeno. Krupne oči su joj sijale.

— Moji drugari morali su sinoć da dođu ovamo — nastavi on. — Zar još nisu tu?

— Amerikanosi?

— Da!

— Kakva šteta! — odvratila je. — Oni su jutros u samu zoru odjahali dalje.

— A kuda? Znaš li?

— Ne, senjor. Ali, pitajte don Rozarija! Naći ćete ga u kući.

— Kako se zoveš?

Oči joj ponovo zasjaše.

— Marija Karmen.

— Lepo ime. Pristaje ti. I koliko ti je godina?

— Osamnaest!

— Ti sigurno imaš puno udvarača.

— Ma hajdete! Nemam nijednog.

— Onda sam ja prvi.

Ona se ponovo posramljeno osmehnu i poče da se vrpolji.

— Vi ste tako visoki!

— Ali, to ništa ne smeta, zar ne?

— Ne! Baš ništa! Ali, onda ćete me morati izvoditi. U grad. Ja još nisam bila u gradu.

— Hoću! — obeća Šejn. — Uskoro ću doći ponovo. A onda ćemo plesati. Dogovoreno?

Kimnula je glavom i skrenula pogled. Šejn je uhvati za podbradak.

— Onda, uskoro!

— Da, biće mi drago! — odvratila je. Ali, obećanje je obećanje! Kako se zovete?

— Šejn!

Podigla je ruku.

— Haj, Šejne!

— Ole! Ti govoriš engleski?

— Malo.

— Do skorog viđenja! — Šejn je pomilova po kovrčavoj kosi i okrete se ka ulazu koji je bio širom otvoren. Ka-

da je ušao u kuću, dočekala ga je svežina. Njegovi koraci su odjekivali po kamenom podu.

Jedan stari, otmeni Meksikanac dođe mu u susret. Bez sumnje, hacijendero.

Šejn skide šešir.

— Don Rozarijo?

Starac zastade. Bio je visok i snažan, ali asketskog izgleda.

Senjor! Zbog čega ste me počastvovali vašom posetom?

— Ja pripadam momčadi Natana Spensera. Sinoć sam u Alberadu izgubio vezu. U hotelu. Vi znate već.

Meksikanac zavrte glavom.

— Ne! Ja ništa ne znam...Natan Spenser, to ime nikada nisam čuo. Ko bi to trebalo da bude?

Još dok je bio u dvorištu, njega su videli. Mala lepa kuvarica ga je zabavila i odvratila mu pažnju. Sada su se odjednom oko njega čuli šumovi. On se naglo osvrte.

Raspoređeni po holu odjednom su se pojavili Meksikanci. Dvanaest njih. Svaki je držao pušku uperenu u njega.

— Vi ste Šejn, zar ne? — upita hacijendero.

Zapadnjak ga pogleda.

— Znači, Spenser vas je upozorio na mene!

— Upozorio je sve! — odvrati stari gazda. — Ali, to sada više nije važno.

— Za deset minuta ovde će biti ceo eskadron ruralesa! Starome sevnuše oči.

— Deset minuta je više nego dovoljno da se ustreli jedan čovek.

Šejnu se približio hacijendero na tri koraka. Stajao je spokojno, dok je izgovarao ovu pretnju. Ali, on nije poznavao Šejna. U svakom slučaju, ne dovoljno. Praktično, on je o njemu samo čuo, a Nat Spenser mu očito nije dovoljno ispričao o Zapadnjaku.

Šejn je delovao brzo i iznenađujuće.

On jurnu, ščepa starog, privuče ga k sebi, okrete se nekoliko puta u krug i trenutak kasnije stade leđima oslo-

njen o široki stub koji je podupirao krov velike kuće. Izvadio je „kolt” i pritisnuo ga hacijenderu u rebra.

Nijedan od ljudi nije imao ni najmanju šansu da puca u njega. Inače bi se poigrao životom don Rozarija.

— Napustite arenu, mučaćosi! — povika on ljudima.

Niko nije oklevao. Čulo se za tren samo škripanje čizama. Onda je ponovo zavládala tišina. Zapadnjak shvati da se nalazi sam sa starim Meksikancem u velikoj kući.

— Kud je Spenser odjahao? — upita.

— Ne znam! — prostenja stari.

— Slušajte me dobro, don Rozarijo! Uvaljujete se u nevolju. Ja želim samo žene koje se još nalaze na „La Njinni”. Ruralesi, međutim, žele da pohvataju pirate i sve sa kojima je Kariljo poslovaó. Vi ste jedan od tih! Zato počnimo još jednom. To vas ništa ne košta. Ako odbijete, sigurnuo vam je gvožđe oko vrata!

— Šta hoćete? — mucao je stari.

— Žene!

— Spenser je odjahao u Lerdo. Ako Kariljo tamo pristane, dovešće robinje ovamo. Ali, na to morate čekati dva dana.

Zapadnjak spusti „kolt”, ali ponovo podiže oružje kad začu tandrkanje kočije koja se zaustavila tačno pred portalom.

Šejn pusti starog i gurnu ga napred. Sam ostade u seneci.

— Don Rozarijo !— povika Marbela uzrujano, kad je ugledala hacijenderosa. — Ja sam vas uvek upozoravala da ne pravite posao sa Spenserom. Ja ću vam sama liferovati robinje. Ne on. Spenser je samo jedna ništarija, jedan nikogović, koji izvršava moja naređenja.

— Senjorita! — prostenja stari i sklopi ruke.

Marbela je držala revolver u ruci.

Onda Zapadnjak iskorači iz senke iza stuba.

Marbela se ukoči.

— Šejn!

— Pusti starog da živi!

Ona ga pogleda i nehotice uperi revolver u njega.

— Ja te nisam oslobodio zato da bi ovde Spensera izbacila iz igre i sama prođala preostalih dvadeset i tri žene.

— Šta ti ovde tražiš? — upitala je besno. — Zašto nisi ostao u hotelu? Đavo neka te nosi!

— To on neće učiniti samo zato što je to tvoja želja! Đavo ipak odlučuje sam, a ne sluša ostale.

Marbela opali. Pucanj odjeknu u holu hacijende kao da je opalio top. Šejn je to predvideo i munjevito leže. Metak prosvira iznad njega i udari negde iza.

On se hitro otkotrlja u stranu. Onda Marbela ponovo opali, ali ga opet ne pogodi.

Šejn vide kako su Meksikanci jurnuli u hol. Ali, nije mogao ništa da učini, jer je izbegavao Marbeline pucnje.

Četiri čoveka pritisnuše ga uz pod, a ostali pojuriše na nj. Don Rozarijo potrča u stranu, iza jednog stuba, u zaklon. Ali se ubrzo ponovo pojavi. Njegovi ljudi držali su Marbelu, kao i Šejna, u rukama.

Zapadnjak se opirao. Ali, premoć je bila velika. Ljudi ga skleptaše i vezaše. Onda se onesvestio od udaraca.

Kada je ponovo došao sebi ležao je u jednoj šupi kraj Marbele. I ona je bila vezana i nije se mogla maknuti.

*

— Nebesa, Šejne! — prostenjala je očajno, kada je osetila da se on osvestio.

— Da, mi ćemo se oboje još spustiti u pakao — prasn timer. — Svako iz drugog razloga. Ali, svakako jedno kraj drugog.

— Šejne, Spenser tek što nije došao na hacijendu. Onda će nas smaknuti. On želi da nas oboje vidi mrtve. I tebe i mene!

Glas joj je zvučao uverljivo.

— Samo ako je tako — odvrati Zapadnjak. — Ti bi morala znati ko nam ovde može pomoći. Ja isto tako ne mogu da se maknem kao ni ti.

Čutala je ogorčeno. Ispunio je strah.

— Tvoji prijatelji su te već ostavili na cedilu — nastavi Zapadnjak. — Zarobljenu od Karilja. Zar na to nisi mogla da misliš?

— Ja sam se oslonila na tebe?

— Iz kog razloga?

Ona ga pogleda.

— Kako: iz kog razloga? Mislila sam da me voliš.

— Očigledno si se prevarila, jer nisam smakao Spensera. Niti ikog drugog.

— Zbog toga ćemo sada platiti! — uzdahnula je.

Izenada se začuo konjski topot. Napolju je bilo svetlo. Zapadnjak nije mogao da oceni da li je još uvek dan ili je ponovo dan. Nije imao pojma koliko je dugo bio u nesvestici. Hteo je da pita Marbelu. Tada se začuše koraci koji su se približavali. Trenutak docnije otvorila su se vrata. Snažno sunčano svetlo prodrlo je u šupu. Zapadnjak zaslepljen, zatvori oči. Ali, već je ranije znao da je čovek koji je prvi ušao u njihov zatvor bio Nat Spenser.

Šestorica ljudi prodrli su za Spenserom kroz uski otvor. Svi su zastali kraj vrata.

— Sigurno nisi u sebi ovako predstavljao naše ponovno viđenje — reče Spenser, gledajući u Šejna.

Spenser se nekoliko dana nije brijačio. Ipak, njegova elegancija time nije bila mnogo narušena.

— Ti, đubre pokvareno — frknu Marbela. — Ti neverno kopile!

Osmejak se pojavi u uglu Spenserovih usana.

— Mislim da sam te samo pretekao, inače bih ja Ležao na tvom mestu.

— Osvetiću se! — siktala je.

Spenserov osmejak se pojača. On pokaza Zapadnjaku.

— Uz njegovu pomoć? Zar to nije smešno? Šejn je proigrao svoje. Konačno! Zato se oprostite jedno od drugog.

Koraknuo je u stranu i mahnulo ljudima. Četvorica su prišla Marbeli i odneli je napolje.

Spenser odmeri Šejna. Osmejak je iščezao. Umesto nje, Šejna pogodi ledeni, preteći pogled.

— Doći ću ponovo! U međuvremenu se pomoli!

Okrenuo se i sa preostalom dvojicom koji su ga čekali izašao. Zatvorili su vrata i Šejn začu kako se brzo udaljuje.

Sve vreme je pokušavao da se oslobodi veza. Ali, uvek mu se sve više konopac usecao u meso. Pokušao je ponovo, bez obzira na bol. Šta može da izgubi? Mogao je samo da dobije. I to život!

Više nije ni znao koliko su trajali ti njegovi pokušaji. Zadihan i obliven znojem on zastade. Mišići su mu drhtali od napora.

Onda zaškripaše vrata. Šejn podiže glavu. Samo su se malo odškrinula. Napolju je postalo polumračno. Jedna mala prilika uvuče se u šupu.

— Dragi, gde si?

Šejn se osmehne shvativši da je to glas male kuvarice.

— Marija Karmen? — prošaputao je.

Ona mu priđe i kleče. Onda mu preseče konopce. Energичno i broz. U šupi je bilo dosta tamno.

— To ti nikada neću zaboraviti! — promrmlja Šejn, ustajući.

Ti si moj prvi udvarač — prošaputa devojka. — Tako si visok!

On prvi njenu kovrčavu glavu na grudi i poljubi je u kosu.

— Mili! — šaputala je dalje. — Oni hoće da te ubiju. Za stolom ni o čemu drugom nisu razgovarali.

Povukla ga je ka vratima, promolila glavu i osvrnula se. U velikoj kući su posvuda gorele svetiljke. Svaki prozor bio je osvetljen. Konji su stajali pred ulazom. Kraj kuće, Šejn opazi mnogo kola. Ista ona koja je koristio Asensio, a koja su vukle mazge.

Marija Karmen brzo izađe i povuče Zapadnjaka sa sobom. Odvela ga je dalje od zgrade do jedne kućice koja je ležala u potpunoj tami.

Zaudaralo je na ovce, iako je sve bilo prazno. U visini od oko dva metra bila je nastrešnica, koja je istovremeno bila i pod gornje prostorije. Jedne merdevine vodile su go-

re. Marija Karmen se brzo pope. Tamo je bila smeštena kukuruzovina. On se uvuče u nju, a devojka za njim, pa se de i obgrli ga.

— Ovde si siguran, dragi! — prošaputala je.

— Plava žena, koja je sa mnom bila u šupi — raspitivao se Zapadnjak. — Kuda su je odveli? Znaš li?

— Kariljo, pirat, bilo je na hacijendi — odvrtila je, naslonivši mu glavu na grudi. — On i njegovi ljudi povelu su je sa sobom. Odjahali su pre jednog časa. Mislim, za Lerdo.

— Šta je Kariljo hteo ovde?

— On je doveo mnogo plavokosih robinja. One se nalaze u kući, zatvorene u jednom podrumu... Ja ću nam nabaviti konje. Ti sigurno hoćeš da se vratiš u Sjedinjene Države! Hoćeš li me povesti sa sobom?

Uzbuđeno je disala. Bilo je jasno da je prvi put bila sa jednim muškarcem i Zapadnjak oseti koliko je ispunjena napregnutim očekivanjem, a istovremeno i uplašena. Bila je još tako mlada, tako neiskusna i naivna, da mu nije padalo ni na pamet da iskoristi situaciju. Nije mogao ni da je povede niti da ostane s njom. Pomislio je na razočarenje koje joj je mogao prirediti. Ali, bilo je i drugih mogućnosti da joj pokaže svoju zahvalnost.

Poljubio je.

— Ko je sve u kući? Znaš li to?

— Samo hacijendero i Spenser sa svojim ljudima. Svi su oni jako prosti ljudi. Dok sam ih posluživala, bila sam sva ištipana. Verujem da ću posvuda imati zelene i modre fleke. Treba li da se pobrinem za konje?

— Prvo mi je potrebno oružje!

Odmakla se od njega i zaronila u kukuruzovinu. Onda se vrati i utisnu mu u ruke revolver i „parker” pušku, kao i municiju.

Šejn je pomilova po glavi i ponov je poljubi.

— Zaista sam ti vrlo zahvalan.

Njene usne ljubile su ga po vratu, pa po licu.

— Učini me svojom ženom, visoki stranče. Osećam da tako sada mora bit.

U njenom neiskustvu i dečjoj naivnosti počela je da mu komplikuje život. Smatrala je da joj Šejn sada pripada.

On ustade i spusti se merdevine. Ona je lakog koraka išla za njim.

— Dovešću konje u ovu štalu — reče — i čekaću na tebe. Pobrинуću se i za hranu.

Počeo je da se oseća bedno. Pružila mu je svu moguću pomoć i podršku, a on joj to nikada neće moći da uzvрати, u svakom slučaju, ne na način na koji se nadala.

Uzeo je u naručje i poljubio je. Zatim je krenuo napo-
lje. Marija Karmen zatvori za njima štalu i izgubi se kao senka.

Sa „koltom“ u futroli i „parkericom“ u ruci koračao je polako ka velikoj kući. Tamo su gorele sve svetiljke. Čula se muzika.

Niko ga nije video, niko čuo da dolazi. Potpuno bešumno, ušao je u veliki hol.

Proslavljalo se na gornjem spratu. Tamo je gorela i većina lampi. Usred hola, Šejn stade u potpunom mraku. Napregnuto se osvrte. Onda odozgo siđe jedan muškarac. Bio je veoma mlad. Iznenadeno zastade, ugledavši Zapadnjaka.

— Gde su žene? — upita Šejn.

Mladi Meksikanac priđe još korak.

— Šta? Kako? Ja vas ništa ne razumem, senjor!

Šejn podiže pušku.

— Kad te s ovim odalamicima po glavi, odmah ćeš naćuljiti uši! Misliš li da ćeš me onda bolje razumeti?

Sad se mladić uplašio. Bio je popio dosta vina. Sasvim dovoljno za njegove godine. Razrogačenih očiju buljio je u pridošlicu.

— Žene, senjor? One sede u podrumu! Ko ste vi?

— Sin Montezume! — odseče Šejn. — I moja munja, ako te pogodi, neće biti ništa slabija od munje moga oca!

Meksikanac se prekrsti.

— Haleluja! — podsmehnu se Šejn.

— Molim?

— Ti si sin don Rozarija?

— Najmlađi!

— Odlično! — odseče Zapadnjak. — Sad ćemo se malo tvom starom umešati u posao. Kladim se da si o tome već sanjao!

— Otkud vi to znate, senjor?

Šejn se cerio.

— Vidovitost! Ja mogu i da ti predskažem budućnost, mučaćo. Ako ne budeš slušao šta ti kažem, svi vi, Rozarijevi, bićete izgubljeni. — On mahnu u polukrug dvostrukom cevi „sačmarice”. — Svi!

Mladi Meksikanac je kao opčinjen pratio kretanje puške.

— Svi?

Šejn kimnu glavom.

Odozgo prodreše glasovi. Začuli su se koraci. Trojica Spenserovih revolveraša krenuli su širokim stepeništem dole. Mladi Meksikanac se osvrte uplašeno. Šejn ga uhvati za okovratnik i povuče ga iza stubova.

Ona trjica siđoše u hol. Bili su potpuno pijani, i tražili su ulaz u podrum u kome su se nalazile robinje.

Kada su našli ulaz u podrum, pojavi se Spenser gore, na balustradi.

— Džese! — grmnu zapovedničkim glasom. — Ti, prokleti, kućkin sine! Neću nikakav nered u ovoj kući! Robinje su tabu! Zar to još nisi ukopčao?

Oni odustaše od svoje namere, popeše se opet stepenicama i izgubiše se zajedno sa Spenserom.

Zapadnjak povuče mladog Rozarija.

— Napred! — progunda oštro.

Vrata od podruma bila su zaključana. Ali, mladi Rozario imao je ključeve.

U podrumu je bilo mračno. Zapadnjaka dočeka grobna tišina. On krennu unutra. Nije mogao da vidi nijednu od žena, ali, mogao je da čuje njihovo disanje.

— Hajde, izlazite sve! — naredi poluglasno. — Ali bez panike. Budite tihe. Banditi su svi gore, na spratu.

Jedna prilika se izdvoji i priđe mu.

— Ko si ti i kakvo je to novo đavolstvo smišljeno?

— Možete da izađete na slobodu — odvrati Zapadnjak.

— Ali, krećite se tiho. Napustite hacijendu i požurite na cestu. Idite u Alberado i javite se u prefekturi. Recite tamo odakle ste pobjegle, pa će meksička policija da pročešlja ovo mesto. Napolju je mrak. Za šest časova će svanuti. Za to vreme, možete da stignete do Alberada... Koja od vas govori španski?

— Ja! — reče žena pred njim.

— Onda preuzmi vođstvo! U prefekturi ćete biti zbri-nute. A sada brzo, da ne bude kasno!

Žena koja je stajala pred Šejnom se okrete.

— Hajdete, sestre! Požurite!

Zapadnjak začu kako žene ustadoše i nagruše na vra-ta. On se okrete, uhvati mladog Rozarija i krenu s njim stepenicama nazad u hol.

U dugom redu žene napustiše podrum. Šejn im opisa pravac u kome treba da idu. Cela ta akcija nije ni od koga bila primećena. Kada je i poslednja žena izašla iz zgrade, Šejn povede mladića dalje.

— A sada ćemo učiniti podvorenje tvom starom — objasni mu. — Da budemo načisto! Ja ću povesti samo jed-nog čoveka: Spensera!

— Amerikanosa?

— Da.

Mladić živahno kimnu glavom.

— Ja ću razgovarati s mojim ocem, senjor!

Zapadnjak se osmehne.

— Na to sam i mislio, mučaćo!... Žene su otišle. To si video. Sada, kada bi i sa svim ljudima pojurio za njima, nekolicina bi stigla do prefekture. Ruralesi će sutra ujutru biti ovde. Vi, Rozarijevi i ja ćemo ruralesima servirati poslasticu: Spensera! Ako se tvoj otac složi.

Meksikanac ponovo snažno kimnu glavom.

— To će on već shvatiti, senjor. Ali, taj Amerikanos nije sam.

— To će biti moja briga. Glavno je da vi, Rozarijevi, ne igrate protiv mene.

Mladić se ponovo prekrsti.

— Ne brinite, senjor!

— Fino! — odvrati Zapadnjak i gurnu ga ispred sebe uz stepenice.

Počeli su da se penju. Odozgo je dopirala galama. Kako su se penjali, bivala je sve glasnija. Zapadnjak uperi mladiću „parkericu” u krsta.

Don Rozarijo je sedeo sa svojim gostima za jednim dugačkim stolom. Bili su siti i pijani. To se videlo po stolu. Prazne i poluprazne zdele, tanjiri i poslužavnici bili su poručeni jedan za drugim. Ostaci jela ležali su na tanjirima. Popijeno je mnogo vina.

Iza stola, na jednom podijumu, sedeli su tri gitariste i tri violiniste. Odmah su prestali sa svirkom kad su ugledali mladog Rozarija i visokog Amerikanca kako ulaze.

Gomila za stolom prvo je pogledala svirače, a onda su se svi osvrnuli ka vratima.

Odjednom, zavládala je tišina. Razgovor je umukao. Mogla se čuti igla kad bi pala na pod. Spenser, koji je sedeo na kraju stola, kraju muzike, pobledeo je.

On polako ustade, stežući tako jako šakama ivicu stola da su mu se kroz kožu providele pobebele kosti.

— Šejn! — prosikta.

I Rozarijo je ustao. Upravo je hteo da nazdravi Spenseru kad su njegov sin i Zapadnjak ušli.

Na licu mu se video strah za život njegovog sina. — Ostanite svi gde ste! — naredi Amerikancima.

Spenserovi revolveraši se nisu ni pomakli. Većina ih se odjednom istreznila. Suženih očiju posmatrali su pridodšlice.

— On hoće nešto samo od senjor Spensera, oče! — javi se mladić. — On će me ustreliti ako budeš protiv njega.

Gutao je pljuvačku. Osećao je i dalje pritisak puščane cevi na krstima.

— On je pustio žene iz kuće! One se nalaze na putu za Alberado, prema prefekturi!

Na Spenserovom licu videlo se da razmišlja grozničavo. Njegovi ljudi sedeli su spremni na skok. Svi su bili sprem-

ni u trenu da presele ruke sa stola na drške svojih revol-
vera. Shvatio je da su uvereni da se Spenser neće obazi-
rati na sudbinu mladića.

To se videlo i po Spenseru. Zato je Šejn delovao, čim
je ugledao kako trgovac robljem poseže za revolverom, od-
gurnuo mladića u stranu, tako da su sad svi banditi imali
lep pogled na uperenu dvostruku cev „sačmarice”. Kontro-
lisao je ceo sto pred sobom i svako je morao da računa na
to da će biti pogođen, ako Zapadnjak povuče oba obarača.

Spenser se ukoči u pola pokreta.

Sav užasnut, stari hacijendero je opazio da je Spenser
povukao, ne obazirući se na život njegovog sina. On uze
trgovcu „kolt” iz ruke i uperi mu oružje u slabinu. To se
dogodilo tako brzo i tako je iznenadilo bandita, da ovaj ni-
je ni stigao da reaguje.

— Učinite šta stranac kaže! — prošikta don Rozarijo,
dok je njegov sin stajao kraj zida i bio jedini kome Zapad-
njakova dvocevka nije pretila.

Spenser se zagleda starom u oči.

— Prokleti đavole! — reče polako, pa se okrete i po-
đe ka Šejnu.

Zapadnjak ga uhvati za mišicu i počeo da se povlači ka
izlazu.

Stigao je sa trgovcem robljem u hol, kada se na gor-
njem spratu začulo kretanje. Uz prasak su se otvorila dvo-
struka vrata i trčeći izjuriše revolveraši iz sobe i načičkaše
se sa revolverima u rukama na balustradi.

Ali, Zapadnjak više nije bio tu. Tek na ulazu su ih za
tren ugledali. Ali, niko nije pucao iz straha da ne pogodi
Spensera. Potrčali su niz stepenice. Mamuze su im zveckal-
e.

Šejn je već bio stigao do štale, kad je prvi revolveraš
izašao iz kuće. Stao je i počeo da se osvrće. Prošlo je mno-

go vremena dok je shvatio u kom pravcu su nestali Spenser i Šejn.

Marija Karmen je stajala kraj vrata. Bila je iznenađena da Zapadnjak ima pratnju. Bez reči je ušla u štalu i izvela oba konja. Tek tada je primetila ko je pratilac. Htela je uplašeno da pobegne. Ali, Šejn je čvrsto uhvati. Marija Karmen ga je oslobodila, a đavo će znati da li je bila primećena od nekog od personala ili ne. Don Rozarijo bi mogao da joj se osveti.

— Šejne! — povikaše više ljudi. — Stani! Nemaš nikakve šanse!

Pucanj iz „parkerice” bio je dovoljan da zadrži Spenserove ljude i da ih sve natera da legnu na zemlju. Tako su i ostali.

Zapadnjak izvuče Spenseru pojas iz pantalona i njime mu veza ruke na leđima. Dovede ga do konja i pomože mu da uzjaše, a zatim i sam uzjaha drugog, na kome je već sedela Marija Karmen.

— Na sever! — naredi i podbode konja.

Jahao je tik uz Spensera, držeći mu pušku uperenu u leđa.

Nekoliko pucnjeva odjeknuše od hacijende.

Šejn natera oba konja u galop. Tek kad su izbili na put koji je vodio za Vera Kruz i Alberado, on kratko zastade i oslušnu napregnuto. Gonioci se nisu čuli.

Uskoro zatim je svanulo. U međuvremenu su prešli više od pet kilometara. Niko ih nije gonio. Spenserovi ljudi su sigurno krenuli ka Alberadu.

Na tu pomisao, došao je očevidno i Spenser. Razočaran i besan, osvrtao se svaki čas.

— Mi jašemo za Lerdo — objasni mu Zapadnjak — Tvoji ljudi neće ni slutiti da sam obavešten gde leži Kariljov brod.

— Stići ćemo prekasno! — procedi Spenser zajedljivo. — Kariljo je već odjedrio.

— Kuda?

— Nazad u Sjedinjene Države.

— Onda više ne drži Marbelu na brodu.

Spenser ošinu Mariju Karmen ljutitim pogledom. Čim

je svanulo on je poznao i odmah je znao ko je Šejnu pružio pomoć i obaveštenja.

— Kuda je taj pirat odveo Marbelu? — raspitvao se Zapadnjak.

Spenser ga samo odmeri.

Šejn mu prijaha sasvim blizu i pritisnu mu pušku uz plećke.

— Računajte s tim da je pirat Marbelu zadržao za sebe — procedi Spenser.

— To teško mogu da zamislim. Takvom liscu kao što je Kariljo bilo bi jasno da bi morao i danju i noću da pazi na svoju šiju.

— Čujte, me, Šejne! — zareža Spenser. — Hajdete da malo porazgovaramo kao ljudi! Kariljo je odjedrio. Očigledno je Marbela još na brodu... Šta ćete sada učiniti? Hoćete li me odvesti nazad u Sjedinjene Države? To valjda ne mislite ozbiljno?

— Zašto ne?

— Nalazimo se duboko na teritoriji Meksika. Prvi policajac kojeg sretnemo jasno će vam staviti do znanja da nijedan gringo usred Meksika ne može da izigrava policajca.

— Mi nećemo sresti nijednog policajca!

— Hajdete da pametno razgovaramo!

— Ja poznajem Meksiko! — odvrati Šejn. — Odveo sam celo tuce ljudi vaše sorte preko granice.

— Nudim vam novac, Šejne! Puno novca.

— Pričajte to nekom drugom!

Spenser pokaza glavom nazad.

— To neće uvek tako ostati. Moji ljudi će vrlo brzo ustanoviti kuda smo odjahali i onda ćete ih sve imati na vratu, tuce čvrstih i prevejanih momaka.

Zapadnjak se osvrnu. Nije se video ni oblačić prašine.

— Prevejani! — odvrati prezrivo. — Vidim kako su prevejani. Zato bolje umuknite.

Spenser se stalno osvrtao.

Njih dvojica su međusobno razgovarali engleski. Ma-

rija Karmen nije razumela ni reč. Sedela je ispred Zapadnjaka i priljubila se uz njega. Samo se osmehivala. Šejn je upravljao konjem samo nogama. U desnoj ruci držao je „parkericu” uperenu u Spensera, a levom je držao Mariju Karmen uz sebe.

Lerdo, selo i mala luka, raspoznavali su se izdaleka.

Šejn se osmehnu kada veliki jedrenjak još ugleda na sidrištu. Spenser nije izustio ni reč. Tek kad su se sa uzvišice spustili među drveće, i kada Šejn zaustavi konja pred jednom kolibom, on upitno odmeri Zapadnjaka.

— Šejne! Zamišljate li zaista da još nešto možete učiniti za Marbelu?

Sada je Zapadnjak bio taj koji ništa nije odgovorio. On sjaha i skide Mariju Karmen s konja.

— Meni je pravo! — odseče Spenser. — Možda ćete naleteti. Nadam se.

Šejn priđe vratima i razgleda kolibu. Bila je napuštena.

— Udite, Spensere! Ovde ćemo se privremeno nastaniti!

Trgovac robljem skoči s konja sa zajedljivim izrazom na licu. Pošto su mu ruke bile vezane na leđima, izgubio je ravnotežu i pao na kolena. U to ga stiže Zapadnjakova desnica.

Marija Karmen je uplašeno uzdisala, gledajući Spensera kako leži onesvešćen pred kolibom.

Šejn skide konopac sa svog konja i veza ga. Onda odvuče Spensera u kolibu.

— Ostani s njim! — reče Mariji Karmen dok je uvođio jednog konja u kolibu. — Vратиću se uskoro. On je vezan i ništa ti ne može učiniti. Kada se vratim, jahaćemo dalje.

Njoj se to nije dopalo. Radije bi ostala sa Zapadnjakom. Ipak, kimnula je glavom i jedva primetno se nasmešila.

Šejn još jednom proveri Spenserove veze. Onda izađe i uzjaha.

Marija Karmen ga isprati do praga.

— Ako se nešto dogodi, uzmi konja i odjaši — reče joj pre nego što je krenuo.

Ona kimnu glavom i mahnu mu.

Zapadnjak pojaha ka Lerdu. Išao je oprezno. Još s visa je video da je „La Njinja” istakla piratsku zastavu. Kariljo je, dakle, u Lerdu bio poznat i u tom selu nije imao čega da se plaši.

Crkva je bila na brežuljku, po čijoj su padini bile naređane ribarske kućice. Plaža je bila ravna. Tu su visile mreže, koje su se na kolju sušile i čekale na popravak. Tu su se nalazili i mali daščani molovi sa štekovima, uz koje su bili privezani čamci. „La Njinja” je zbog plitke obale, bila ukotvljena usred zaliva. Zapadnjak nije mogao da otkrije da li se neko nalazi na brodu.

U Lerdu je bila samo jedna krčma. Šejn je bio siguran da će tu zateći Karilja i njegovu posadu. Zbog toga je pojahao uskom ulicom ka crkvi i tu, sjahao.

Pred crkvom je bilo drveće koje je bacalo senku. Tamo je sreo duhovnika koji odmah stade i s interesovanjem osmotri Amerikanca.

— Mir s tobom, padre! — pozdravi ga Šejn.

— I s tobom, sinko! — odvrati pop.

Šejn pokretom glave pokaza ka luci.

— Pirat! — reče.

— Zar svi mi nismo grešnici?

Zapadnjak se namršti.

— Jasno! Ali, postoje manji i veći grešnici. Kariljo trguje ljudima, padre!

Čovek u mantiji obori pogled.

— To je teška optužba, gringo! Svaki put kada „La Njinja” pristane u Lerdu, posada bar jednom dnevno dolazi na misu. I Kariljo je pobožan čovek. A pobožan čovek tako nešto ne čini, sine. To bi trebalo da znaš.

— On je sa sobom doveo u Lerdo jednu Amerikanku — objasni Zapadnjak. — Moju ženu! Zbog toga sam ga dovde pratio. Na ušću Misisipija je odveo na brod. Ako znate gde je ta reka, znate i koliki sam put prevalio.

— Da ne grešiš? Zar ona nije njegova žena?

— To ste mogli da vidite, padre!

Pop pokaza ka ulazu u crkvu.

— Bili su ovde pre jednog časa na jutarnjoj misi. — Osmehnuo se. — Nisam imao utisak da se, što se tiče Amerikanke, radi o robinji.

— Nalazi li se ona na brodu?

— Muči li te ljubomora, sine? Imaš li mračne planove?

— Možda ne govorimo o istoj ženi. Kariljo je ovde na silu dove preko četrdeset plavokosih žena.

— Ja ću sutra ujutru ponovo videti Karilja u crkvi — odvrati pop i krenu dalje. — Onda ću govoriti s njim. Kako je tvoje ime, gringo?

Šejn krenu za njim. Htede da mu odgovori. Ali, tada jedna prilika jurnu iz crkve ka popu. Bila je to jedna žena, pokrivena crnom maramom. Mahala je golim rukama ispod marame ka svešteniku.

— Spasite me, padre? — povikala je i pala mu na grudi.

Bila je to Marbela!

Za njom su iz crkve istrčala dva pirata, koji zastaše ugledavši popa.

Šejn je još bio duboko u senci. Njega ni Marbela nije prepoznala, iako je gledala svešteniku preko ramena, osvrćući se u strahu.

Pirati je brzo ščepaše. Pokušali su da je odvoje od sveštenika i zgrabili su je za ramena.

— Ona je pobegla od Karilja, padre! — povikaše. — Mi imamo naredenje da je neizostavno vratimo!

Sveštenik ispruži ruku, a Marbela se još čvršće uhvati za njega.

— Odmaknite se! — reče pop.

Ali, ova dvojica očigledno nisu pripadali pobožnim ljudima. I dalje su nastojali da odvuku Marbelu.

— Hej! — viknu Zapadnjak oštro i diže pušku.

Pirati odmah poslušашe, zabuljivši se u njega. I sveštenik je bio iznenađen... Ali, sada je Marbela prepoznala visokog čoveka.

— Pustite je! — prosikta Šejn.

Pirati poslušашe. Uplašeno se počеше povlačiti ka portalu crkve. Marbela se odvoji od popa i priđe Zapadnjaku. Bilo joj je odmah jasno da je samo po nju došao.

— Zaboga, Šejne — odahnu s olakšanjem. — Ti si živ?

Zapadnjak samo namršti lice. Pirati nestadoše u crkvi. I pop se izgubio. Šejn uhvati Marbelu za ruku i povede je do svog konja.

— Bolje da se odmah izgubimo! — reče, pomažući joj da se popne na konja.

Pojurili su ulicom i napustili selo u punom galopu. Bio je ubeđen da su pirati kroz neka sporedna vrata već napustili crkvu i odjurili kod Karilja.

Marbela je bila iznenađena kada su stigli do kolibe, i Marija Karmen izašla iz nje.

On je predstavi Marbeli.

— To je Marija Karmen! Ja joj ne dugujem samo svoju slobodu već i svoj život. A onda stavi devojci ruku na rame i pokaza joj ženu. — To je Marbela.

Zastavši na pragu, Marbela ugleda Spensera u kolibi. Mržnja zasija u njenom pogledu.

— Ustreli ga! — povika Šejnu. — Odmah!

— Ti si slobodna, a on ti više ništa ne može da učini — odvrati Zapadnjak.

Ona se okrete divlje. Htela je još nešto da kaže, ali se predomislila kad je po Šejnovom izrazu lica uvidela da je to besmisleno.

Gurnuo je u stranu, prišao Spenseru i odvezao mu noge. — Ustaj! — naredi. — Odlazimo! Kretnje će ti prijati.

Spenser se diže, sa rukama na leđima i zatetura se napolje. Na jednog konja su uzjahale obe žene, a drugog je jahao Šejn, a Spensera je terao pred sobom peške.

— Kada se budemo mogli bez opasnosti približiti nekom naselju, dobićeš i ti konja — reče Zapadnjak.

Sledeće mesto bilo je jedno malo gnezdo u brdima. Ugledali su ga s puta posle dva dana. Približavalo se veče. Šejn ponovo veza Spenseru i noge, i ostavi ga s obe žene, a onda ode ka selu da nabavi konja.

*

Marbela je gledala za Zapadnjakom dok se ovaj nije izgubio među drvećem. Marija Karmen je u međuvremenu rasedlala konja i pobrinula se o životinji.

— Marbela! — prošišta Spenser tiho.

Žena se okrete, trže se, ali ipak siđe ka njemu u jarugu.

Spenser se dvosmisleno osmehnu kad je stala kraj nje-
ga.

— Treba da se ponovo udružimo, Marbela!

— Umukni! — prosikta žena.

— Marbela, taj čovek je sam đavo. On će nam potpuno uništiti posao. Zar ti se ne bi dopalo da iz nekog grada na Misisipiju nastaviš posao?

— Ako ne budeš miran, smaknuću te! — reče žena.

Marija Karmen priđe, smesti se na jednom ravnom kamenu, obgrli rukama kolena i poče da gleda od jednog do drugog.

— Treba da me saslušаш! — nastavljao je Spenser. — Zaboravi u sopstvenom interesu ono što se dogodilo. Stavi crtu ispod toga.

— Ja sam u prednosti! Zašto bi onda trebalo da podvučem crtu?

— Nemoj biti suviše samouverena! Šejn će me izvesti pred sud. A tamo ću sve reći. I onda ćeš izgubiti kompaniju.

— Ja ću te ubiti čim mi se ukaže prilika — odvratila je suvo. — Za dan-dva.

— Šejn će ti dati šansu, ali, ako pokušaš da nastaviš sa tigovinom robljem on će i tebe i tvoj posao jednim udarcem da uništi. On zna dovoljno. Samo jedna njegova reč i američka mornarica će uhvatiti i Karilja i njegov brod. Rozarijo je već gotov. Smaknuće i sve ostale. Dok izgradiš novu mrežu i nađeš novog kupca, bićeš tropa. Ja ti to kažem!

Marija Karmen zevnu. Oboje su govorili engleski i ona nije razumela ništa. Zato je ustala, donela čebe, pa legla, ali nije zaspala, jer je htela da čeka na Šejna.

Marbela se ponovo okrete ka Spenseru.

— Ti možeš konačno podvući crtu, Nate! — reče grubo. — Do đavola, ja bih još glatko reskirala. Ali ne s tobom. Hteo si da me prodaš kao robinju. Izručio si me Karilju. Njemu i njegovoj groznoj posadi! To ti neću oprostiti, Na-

te... Ne. Radije ću te smaknuti. Sa Šejnom ću tamo, u Državama okončati.

— Samo ti veruj i nada se! To kopile ide svojim putem, ali, ovaj put je nešto drugo. Od početka. On je novcem od rendžera kupio kartu za „Bafelo star”. To ti ništa nije govorilo? Ako mi ne pomogneš, posao je otišao do đavola. Razmisli o tome! Razmisli pre svega o tome kako dobro možemo zarađivati. Ako ja budem smaknut, ni ti nećeš moći da nastaviš taj posao. Nećeš više zaraditi nijednog centa!

Marbela je razmišljala. Bio je u pravu. Ali, može li da mu veruje? To je bila bitna tačka za nju.

— Ovaj posao će biti jednom za svagda gotov — nastavio je Spenser. — Zato će se ovaj pas pobrinuti!

Marbela ga je posmatrala ćuteći.

— Ti ne bi trebalo da ga voliš nego da ga mrziš — sipao joj je Spenser dalje u uši. — To bi bilo razumno.

— Ja mrzim tebe, u to te uveravam, i za to imam sve razloge!

— Hoćeš li da spaseš posao ili ne?

— Za to mi nisi potreban ti, Nate!

— Ah! Ti hoćeš sama s njim da završiš! Raspašću se od smeha!

— Učini samo to. Onda neću morati da te ubijem.

— Šejn će ti u Sjedinjenim Državama noge prebiti ako nastaviš sa trgovinom robljem. Da se kladimo?

— Zašto bi trebalo da se ja s tobom kladim? Tebi je preostalo još samo nekoliko dana života, pa nećeš dočekati da vidiš ishod opklade.

Osmehnuo se.

— Ja to već znam! Ti ćeš izgubiti. Koliko se dosada tom kopiletu muškaraca isprečilo na putu, pa i ti, žena! Smešno!... Sećaćeš se već mojih reči i šanse koju si ovde imala. Onda ćeš se pokajati. Ali, biće kasno.

Marbela se ugrize za usne. Već dugo se kolebala.

— Dobro. Ja ću te osloboditi i šta će se onda dogoditi? Ti ćeš uzeti tog jednog konja i izgubiti se, a meni će ostati da uživam u tome što stojim i gledam te kako odlaziš. Ti si razbojnik, Nate! To sam već doživela.

— Otići ćemo oboje! Jahaćemo ka Hoze Cezaru!

— I ja treba da ti verujem? Ne!

— Marbela! Imaš moju reč.

Ona se nasmeja nervozno.

— Uzmimo da održiš reč. A Šejn? On će nas goniti. Mi nećemo ni stići do Hoze Cezara. Uloviće nas pre toga, a do zuba je naoružan. Šta tada?

— Ja ću već završiti s tim pasjim sinom! — prosikta Spenser. — To prepusti meni. Makar ga morao daviti golim rukama.

— Ti ćeš biti slobodan, i dalje ništa. A ove želje što sada izričeš dokazuju da gubiš smisao za realnost. Šejna napasti golim rukama i to još licem u lice! Šta ti to pričaš?

— Pomozi mi ili me pusti — siktao je Spenser. — Jedno je sigurno! Do granice je još prokleta dug put. Ja ću dobiti svoju šansu, ali, onda će to biti samo MOJA šansa. Tada moja ponuda da se ispod svega stavi crta, da se zaboravi sve što se dogodilo i da se počne iznova, neće više važiti.

Marbela se okrete, napusti jarugu i pogleda ka malom planinskom selu. Šejna još nije bilo na vidiku.

*

Zapadnjak se zaustavi pred kovačnicom. Dve mazge stajale su u hladovini, ispod krova od letava. Kovač je bio onizak debeli čovek, koji trenutno nije imao posla, i izašao je iz kuće tek kad je začuo jahača.

— Ole, gringo! Potkovica?

Osmehnu se prijateljski, priđe mrkovu i htjede da mu pogleda prednju desnu nogu.

— Potrebna mi je jedna od onih životinja tamo! — objasni Šejn i pokaza na mazge. — Jesu li za prodaju?

— Koliko bi dao ja takvu jednu, gringo?

— Imaš li i jedno sedlo?

— Dabome. Imam sve!

— Plaćam u dolarima! Recimo... deset.

Kovač nije bio s tim zadovoljan. Derao se da probije Zapadnjaku uši, isticao vrline životinje i na kraju zatražio jedanaest dolara.

Šejn mu ih dade, sačeka da mazga bude osedlana, a onda odmah napusti selo.

Na putu ga je uhvatio mrak.

— Marbela! — povikao je kada se zaustavio na ivici

male uvale. Onda pred njega iz mraka izađe Marija Karmen.

— Odleteli su! Sa konjem. Morala sam se sakriti, inače bi i mene ubili.

— To kopile se oslobodilo i povelu Marbelu sa sobom! — huknu Šejn.

— Ne! Ona ga je odvezala. Onda su odjahali.

Šejn opsova i privuče Mariju Karmen uz sebe, pope je na mazgu i odjaha s njom odatle. Spenser je bio prevejan tip. Možda leži negde u blizini da bi ga iznenadio na spavanju, ili da uzme Mariju Karmen kao taoca. Zbog toga je krenuo nazad u selo, gde je stigao pred ponoć, i odlučio da prespava u krčmi, jer je tamo još gorelo svetlo. Krčmar je odmah bio spreman da spavaću sobu ustupi gostima, jer je predviđao dobar posao. Ali, Šejn se zadovoljio da sa Marijom Karmen prespava u štali. Dao joj je ćebe, a sam legao na kukuruzovinu. Posle izvesnog vremena ona mu priđe, priljubi se uz njega. Odmah su zaspali.

Ujutru, Šejna probudiše glasovi. On skoči, probudi Mariju Karmen, ščepa „parkericu” u ruke i privuče se stal-skim vratima.

U dvorištu se nalazilo šest jahača — Kariljovi pirati! Dvojica drugih upravo su izlazila iz kuće sa krčmarom u sredini.

— Pogledaj u štalu! — povika jedan.

Šejn izađe na vrata i podiže pušku.

— Nazad ili pucam! — grmnu.

Jahači skočiše iz sedla i baciše se u zaklon. Zapadnjak bi prvo morao da pobije konje da bi imao čistu metu.

On brzo ponovo zatvori vrata. Meci se zariše u njih.

Šejn se osvrte. Marija Karmen je uzela sedla. Iza životinja prodiralo je dosta svetla u štalu. Šejnu je bilo jasno da se neće moći provući s konjima na čistinu. U svakom slučaju, ne živi. A nisu imali više ni sekunde vremena, i morali su da napuste štalu. Na zadnjem zidu bile su slomljene daske. Šejn krenu tamo, pozva devojkicu i priđe pukotini. Oboje se provukoše. Šum slomljenog drveta čuli su pirati. Uz viku potrčaše levo i desno oko štale.

Gomila drveta za potpalu pružila je beguncima zaklon. Šejn podiže pušku i osvrte se levo i desno. Onda opali i na-tera pirate u zaklon.

Zgrabio je Mariju Karmen za ruku i potrčao dalje.

Pirati su se držali na pristojnoj udaljenosti.

Begunci su izašli iz sela i počeli su da se penju jednom kosinom, koja je bila tako kamenita da pirati nisu mogli da ih prate na konjima. Kosina se protezala u nedogled, ali, bila je tako obrasla da je idealno zaklanjala Zapadnjaka i devojk.

Pirati su ih pratili peške. Šejn opali još jednom, i tako je malo dobio u vremenu. Ali, njegovi pucnji kao da su privukli još nekog. Kad se sa Marijom Karmen ispeo na vrh uzvišice ugledao je jahače kako galopiraju u selo. Bilo ih je sigurno dvadeset. Pirati i revolveraši! U jednom jahaču učinilo mu se da je prepoznao Marbelu.

Marija Karmen ga je posmatrala razrogačenih očiju. Znoj joj je tekao niz lepuškasto lice, grudi su joj se snažno nadimale, i teško je disala. Bila je potpuno iscrpljena.

Sada je tek počeo lov.

Pucnji su jahačima odali pravac kojim su išli begunci. Video je Zapadnjak gonioce kako se približavaju između kuća i koliba. Nemilosrdno su šibali konje napred.

Šejn krenu dalje, vukući devojk za sobom. Onda njegov pogled okruži predeo pred njima. Brda su bila strma i visoka. Nesavladiva i za njega i za devojk! Pre nego što uspeju da savladaju i prvo brdo, stići će ih Kariljovi i Spenserovi ljudi.

Dole su još samo nekolicina pucala da bi ostalima označavala pravac.

Zapadnjak potrča. Marija Karmen je bila potpuno bez daha i posrtala je za njim.

— Trči dalje sam — dahćala je. — Ja više ne mogu.

Na to Zapadnjak nije ni pomišljao.

Četiri pirata su već skoro savladali kosinu. Uspravili su se, osvrnuli, ugledali Šejna i devojk i otvorili vatru.

Za „sačmaricu” razdaljina je bila prevelika. Šejn uze „kolt”, podiže ga u visinu očiju i uzvрати vatrom. Četiri pirata odmah legoše.

Šejn potrča sa devojkom dalje. Stenoviti zid ovde se iznenada završavao. Desno se dizala strma vrlet, a levo je vodila staza u jedan klanac.

Staza!

Šejn povuče devojkę nizbrdo. Nekoliko kuća stajalo je dole. Ali, ni konja ni mazgi, kao što se Šejn bio ponadao, nigde se nije moglo videti.

Selo su naseljavali ugljari. Iznad drveća pušile su se njihove ugljare.

Šejn izađe iz šume pred prvom kućom. Dvojica ugljara dolazili su im u susret i zastadoše uplašeno kad su videli visokog Zapadnjaka i malu crnokosu devojkę kako se trčeći približavaju.

— Gde možete da nas sakrijete — zadihano upita Šejn. — Nas gone.

— Banditi? — odvrati jedan uplašeno.

— Da!

Obojica se dadoše u bekstvo. Zapadnjak opsova i povuče devojkę za ruku u istom pravcu dalje.

Najmanje tuce ugljara nalazilo se pod drvećem. Šejn potrča sa Marijom Karmen ka najbližem dimu. Šuma se pružala dokle je oko dosezalo. Sto metara odatle počinjalo je gusto grmlje.

Onda se devojkę sruši. Nije mogla ni koraka dalje. Šejn je uze u naručje i požuri ka šipražju.

Pre nego što je ušao u gustiš, osvrnuo se još jednom. Teret na ramenu, sprečavao mu je pogled unazad. Opsovao je! Četiri pirata nalazila su se već u šumi. Ka drveću su jurili jahači.

Pirati su zapucali. Ali, ne samo da bi dali znak jahaćima. Šejn je čuo kako oko njih zvižde meci.

Šiprag je bio gušći nego što je slutio. Mogao je samo lagano napred. Znoj mu je lio sa lica i tela. Stenjao je od napora.

Izenada, čuo je šum vode. A onda izbi na obalu brzog potoka. Bio je suviše širok da bi ovako umoran, sa devojkę na ramenu, uspeo da ga preskoči.

Ušao je u vodu i odmah izgubio ravnotežu jer je voda bila dublja nego što je mislio, Morao je da pliva. Marija Karmen se držala iznad vode, ali je ona ponela. Šejn se već rukama bio dokopao druge obale kad je to primetio.

On zapliva za njom, uhvati je i dođe na pomisao da se spuste niz maticu.

Obe obale bile su obrasle gustim žbunjem. Posle izvesnog vremena potok je postao širi i sporiji. Šejn iznenada

oseti tle. Napred se video kraj šipražja. Šejn se uplaši. Struja ih je nosila ka nekom snažnom šumu. Potok ubrza i odjednom postade jako dubok. Zapadnjak snažno uhvati devojkicu i snažno zapliva ka desnoj obali. Tako je voda bila samo do pojasa. On izvuče devojkicu na suvo i naže se nad ivicu.

Voda je padala niz strminu sigurno četiri stotine metara. Pogledao je u dolinu.

Od gonilaca nije bilo ni traga ni glasa.

Sva sreća! Jer, ni puška ni „kolt” više nisu bili za upotrebu. A ni municija koju je nosio u džepovima.

Šejn uze Mariju Karmen u naručje. Ona ga pogleda i nasmeja se.

Lagano su išli duž ivice padine, tražeći neko skriveno mesto na kome bi se mogli osušiti.

*

Zaravan na padini bila je uska. Ali, sunce je sijalo, a drveće je skrivalo pogled i naviše i naniže. Zapadnjak ot-kopča jaknu i svuče je. Obesio je i košulju na neku granu, a zatim je izuo čizme.

Kada se okrenuo, devojkica je pred njim stajala naga i osmehivala se... pomalo posramljeno. Koža joj je bila naježena od hladne vode.

Šejn je zagrlji. Stajali su tako neko vreme na toplom suncu. Kada se jače priljubila, on se trže i polako je polo-ži na zemlju.

— Pusti neka te sunce ugrije! — reče.

Onda i on leže kraj nje na meku travu. Umor ih je trenutno savladao.

Spavali su nekoliko sati.

Kad su krenuli dalje i skrenuli ka severu Šejn se zagleda u daljinu. Oboje su bili gladni. Nije se usuđivao da puca, iz straha da ne skrene pažnju gonilaca na njih. Nije mogao ni da nasluti da je Spenser prekinuo lov. Ako on i Marbela hoće udruženi da nastave sa trgovinom robljem, moraju prvo njega da smaknu. Ako to ne učine, bolje da se ne vrate u Države.

Držao je municiju dugo na suncu. Ipak, nije bio uveren da će je još moći upotrebiti. Ali, imao je još dovoljno novca. Dolarske novčanice sušio je na suncu. Nisu više izgledale nove, ali im je, nasuprot municiji, vrednost ostala ista.

Tražili su bobice i korenje, no, to im je oduzimalo vreme.

Bil su tri dana u bekstvu kad su izbili na jedan put. Pratili su ga i tik pred suton stigli do jednog sela. U susret im je išao mladić, vukući za sobom ručna kolica.

— Hej, mučaćo! — povika Šejn. — Jesu li Amerikanoi bili ovde, u selu?

— Da, senjor! — odvrati mladić glasno da bi nadjačao škripu svojih kolica. — Još juče. Sigurno njih dvadeset. I jedna žena je bila s njima i neki Meksikanci. Jesu li to ljudi koje tražite?

— Da.

— Onda imate peh, senjor! Jutros su odjahali dalje. U sam cik zore. Jako su se žurili. Peške ih nećete stići.

— Znam! — odvrati Šejn. — Mogu li ovde negde da kupim konje?

Meksikanac se nasmeja.

— Konje ovde u celom kraju nećete dobiti, senjor. Suviše su skupi! Zveri ih mnogo jedu. Ali, ima magaraca i mazgi. Raspitajte se u krčmi.

Rekao je još nešto, ali to Šejn i devojka više nisu čuli, jer ni on ni oni nisu stajali na mestu.

Krenuli su u selo. Krčma se nalazila preko puta crkve. U maloj prostoriji, nalazilo se samo nekoliko gostiju. Oni odmeriše radoznalo Šejna i devojku, ali njihov interes nije trajao dugo.

Pre nego što se Šejn raspitao za jahaće životinje, jeli su. Bili su izgladneli kao vuci. A onda je došlo i vino koje je ponovo probudilo njihovu želju za životom. Tako jako, da je Šejn zaboravio i na konje i na magarce i na mazge. Krčmar im je ponudio sobu u koju su se ubrzo povukli.

Sledećeg jutra, nabavio je Šejn dve osedlane mazge. Kupio je takođe i municiju i namirnice. Pri tom se sve vreme igrao mišlju da Mariju Karmen ostavi ovde u selu, jer on još nije gotov s poslom, a verovatno će se ovuda i vratiti u grad. Mislio je na mogućnost da devojku ostavi kod neke porodice, ali, kad je ugledao srećan osmejak u njenim očima, odbacio je sve te ideje.

Krenuli su ka severu. Krčmar ih je obavestio da su i njihovi prethodnici krenuli tuda.

Naišao je i na njihove tragove i dva dana docnije, u

šledećem selu, doznao je da su Amerikanosi jutros sami odjahali ka severu. Meksikanci, Kariljovi ljudi, još su se prethodne večeri okrenuli i vratili ka jugu, u Lerdo.

Sada je Šejn pojačao tempo. Vera Kruz je bio njegov cilj još i dok nije znao da će Spenser i Marbela sa revolverašima pojahati ka tom gradu luksuza i uživanja.

Stigao je u Vera Kruz nakon deset dana i smestio se sa Marijom Karmen, odmah na ulazu u mesto, u jednoj jeftinoj gostionici. Bio je siguran da će Spenser i Marbela odsesti u jednom od velikih hotela u gradu. U ovakvim gostionicama, Amerikanci ne odsedaju.

Zapadnjak nije imao te predrasude. Gostionica je bila uredna, jedino je malo mirisala na prženu ribu. Ali posle jela, Šejnu miris nije smetao.

Njegova računica bila je tačna. Spenser se zadržao na putu. Šejn i devojka su ga prestigli. Bilo je to očevidno, jer su on i Marbela sa svojim revolverašima tek sutradan prošli pored gostionice.

Šejn se sprijateljio sa gostioničarevim sinom. Dao mu je dolar i poslao ga za jahačima. Sat kasnije, znao je da su Spenser i Marbela odseli u hotelu „Vera Kruz”, a njihova momčad u nešto skromnijem prenoćištu „Imperijal”.

Šejn je strpljivo čekao večer.

Kad se smračilo, uputio se ka luci, da pogleda za sebe neki brod.

*

— Lepo je ovde — reče Marbela i izađe iza paravana u novoj haljini koju joj je Spenser kupio, pred ogledalo.

Trgovac robljem merio je ispod polusklopljenih kapaka.

— Šteta što moramo sutra dalje.

— Zar ne misliš da bismo mogli za izvesno vreme da zaboravimo tog Šejna? — primeti žena dok se vrtela pred ogledalom i zadovoljno smeškala. Dopadala se sama sebi. — On je sigurno još negde dole u Lerdu. Mi smo danima jahali brzo. Sem toga, on i ta mala Meksikanka nemaju ko-
nja.

— Mogao je sebi da nabavi mazge! — progunda Spenser. — Ja bolje znam tog pasjeg sina. On sigurno ni o čemu drugom ne misli, nego da pre nas bude u Nju Orlinsu.

'Ali, mi moramo tamo stići pre njega. Biće mi potrebno najmanje dva dana dok ne skupim dovoljno ljudi da bih ga dočekaio pred gradom i smaknuo. Ako bi on zakoraćio u grad, mi bismo mogli da se pakujemo.

— On ne može ništa da nam dokaže. Ja ne razumem tvoj preveliki strah. Šejn je ovde jednostavno imao sreće. Inače bi već odavno bio mrtav. A na sreću se niko nije pretplatio.

— Mi ipak jašemo sutra ujutru dalje.

Iznajmili su telohranitelje, koji su čuvali apartman. Tihi šumovi začuše se odjednom iz predsoblja.

Spenser odmah priđe vratima. Jedan pogled bio mu je dovoljan. On se trže nazad. Srce mu je tuklo u grlu.

Zapadnjak je savladao oba stražara.

— Marbela, dođi ovamo! — naredi oštro.

Ona pogleda začuđeno Spensera i priđe mu. Uplašila se kad je stegao čvrsto.

Onda se odškrinuše vrata i Šejn stade na prag.

Spenser trže revolver, povuče Marbelu pred sebe i uperi joj cev oružja u glavu.

— Šejne, znao sam da ćete nas otkriti. Samo zato sam stavio Marbelu pred sebe. Zato nestanite ili ću je ubiti.

Marbela se užasnu. — Náte! — povika i htjede da se otrgne. Ali, Spenser je čvrsto držao na mestu.

Šejn se nasmeja. Ono što je taj pasji sin rekao i sam je mislio.

— Kada ustrelite Marbelu, delić sekunde docnije biće slobodan put za moje olovo — reče Zapadnjak. — Zbog toga ne mislim da se izgubim. Ako ubijete Marbelu to je vaš zločin, a ne moj.

— Šejne! On stvarno tako misli! — prostenja žena. — Smaknuće me! Molim te, idi!

Šejnu nije ovo bilo prvi put da ga neko ucenjuje tuđim životom. Istina, njega je teško bilo izigrati, a sem toga, nije mu se odlazilo sada, kad ih je oboje konačno imao u šahu. Ali, opet mu se nije dalo da pusti da je Spenser ubije. On je vrata bio samo malo otvorio i u tom otvoru stajao. Ni Marbela ni Spenser nisu mogli da vide šta se odigrava iza njega. Zato on odjednom istisnu iz sebe jedan mukli krik, podiže ruke, jurnu u sobu, iskolači oči i otvori usta, baš kao da je dobio nož u leđa.

Spenser se osmehnu kao đavo i spusti „kolt”. Ali, tada ga preko Marbeline glave pogodi kundak „sačmarice” i on se onesvešćen složi na pod.

Marbela je uplašeno gledala u njega, a onda podigla oči ka Zapadnjaku.

Šejn se osmehnu.

— Lepa haljina! Već si na putu za Nju Orlins?

Nije odgovorila.

On natovari Spensera na rame.

— Šejne, ja... — Umukla je odmah i ispružila desnicu.

— No, šta je?

Samo ga je gledala.

Šejn krenu sa svojim teretom ka vratima, sa puškom u ruci, pa se naglo osvrnu, kao da je slutio da se žena sačinje.

Video je u tom položaju sa Spenserovim „koltom” u ruci.

Ona pusti oružje da ponovo padne i uspravi se. Od straha i besa, bila je sva crvena u licu.

— Znaš li ti čime je ovo punjeno? — pokazao Šejn glavom na pušku. — S oštrom sačmom! Zato se bolje okani takvih pokušaja!

Oči su joj sevnule.

— Ti, strašilo! Nećeš stići daleko. Kunem ti se! Do granice je još daleko. A ja neću imati nikakvog obzira prema tebi.

Revolveraši u predsoblju došli su sebi. Zapadnjak je čuo da su ustali i da se dogovaraju. On ostavi Marbelu da stoji, otvori vrata i pogleda po predsoblju. Onda opsova.

Oba tipa su otperjala... Ali, ne baš do granice ili tako nekud. Samo iz apartmana.

Šejn pođe oprezno dalje, s uperenom puškom. Potrčao je ka stepenicama. Pucali su odmah, kad se Zapadnjak promolio iz apartmana.

— Ali, i Šejn je otvorio vatru, mada nije pogađao. Dole su stajale stolice i stolovi. Koristili su nameštaj kao zaklon.

Šejn ispusti pušku. Morao je da skoči u stranu, u zaklon.

Bilo je veče. Ali, ta pucnjava nije se odigravala negde

napolju, u divljini, nego u centru jednog velikog meksičkog grada, u najskupljem i najotmenijem hotelu.

Ulična vrata se otvoriše i policajci jurnuše unutra.

Ostadoše na mestu i podigoše „karabine” uz rame. Novi policajci prodirali su u hotel. Svi su gledali gore. Spenserovi revolveraši iskoristili su priliku i odmaglili.

Šejn ispusti „kolt” i uhvati Spensera obema rukama.

Jedan narednik je vodio policajce, koji na njegov mig uzeše onesvešćenog i staviše mu lisice na ruke, pre nego što je imao vremena da im objasni.

— Šta se ovde događa? — Viknu narednik i uperi službeni revolver u Zapadnjaka. — Ne mrdaj, hombre! Ko je drugi?

— Trgovac robljem, zbog koga sam ovde po nalogu rendžerskog biroa. Hoću da ga vratim u Sjedinjene Države. On je angažovao svoje ljude koji su bili tu dole u sali i pućali u mene.

Narednik je to držao za jeftinu priču.

— Vodite ih! — odseče. — Obojicu!

U međuvremenu u hotelu i na ulici okupili su se ljudi. Policajci su između sebe vodili Šejna i Spensera.

Policijska kasarna ležala je u centru grada. Za ljude u hotelu i posmatrača na ulici Šejn je bio prestupnik. Ljudi su ga grdili i nazivali svakakvim imenima.

Bio je stavljen u samicu. Dobijao je tri obroka na dan, ne obilna, ali dovoljna. Svaki put kada bi mu doneli jelo, tražio je da ga odvedu pred sudiju. Bez uspeha. Posle četiri dana došao je na ideju da izigrava ludu. Još iste večeri došla su dva policajca u ćeliju, skinula mu lisice i odvela ga u prefekturu.

U jednoj sobi, u kojoj se osećao težak miris cigare se deo je stariji poručnik, koji je Zapadnjaka odmerio od glave do pete kada su ga policajci uveli. Masna ivica njegove kape bila je tako stara, kao da je dobio kad je počeo sa službom. Nije nosio kravatu, a jakna mu je bila ras-kopčana. Pena za brijanje nije njegovu bradu videla bar osam dana.

— Ti si, dakle, gringo koji više neće da jede! — progundao je. — Zašto? Poveri mi se! Da nisi odjednom izgubio apetit?

— Koliko već sedim ovde! Hoću konačno da budem izveden pred sudiju.

Poručnik se zavalj u stolicu.

— Hoćeš pred sudiju? Izaći ćeš! Ali, ja ti odmah mogu reći da se na tvom mestu ne bih tako žurio.

— Ja sam po nalogu rendžerskog biroa iz Nju Orlinsa ovde za jednom bandom trgovaca robljem, koji u Državama kidnapuju žene i onda ih ovde, u Meksiku preprodaju. Čovek kojeg sam nosio na ramenu kad su me vaši ljudi uhvatili je vođa te bande. Hteo sam da ga iz hotela odnesem na brod i da ga vratim u Sjedinjene Države. Dva njegova čoveka su pucala na mene. Je li trebalo da pustim da me ustrele?

— I gde su sad njegovi ljudi? — upita poručnik ravnodušno.

— Pojma nemam!

— A gde je on? Takođe nemate pojma?

Šejn otvori, pa zatvori usta.

— Kako? — promuća ipak. — Pa, on je sa mnom doveden ovamo!

Poručnik dohvati jednu knjigu.

— Kada je doveden? Ime!

— Mene ni za moje ime ovde dosada nisu pitali! Ili vi možda znate ko sam ja?

Poručnik ga strogo pogleda.

— Vi ste pasji sin koji je kao lud pucao po hotelu „Vera Kruz”.

Zapadnjak uzdahnu.

— Mogu li da sednem?

— Stolicu! — viknu poručnik.

Jedan od policajaca donese stolicu i Šejn umorno sede.

— Bio sam sedmicama na putu i nekoliko puta sam reskirao glavu. Ali, mene su ovde zadržali, a jednog takvog tipa pustili.

— Ime? — upita poručnik.

— Šejn!

— Vaše ime?

— Ja sam Šejn, a onaj drugi se zove Spenser. Natan Spenser iz Nju Orlinsa.

— Trgovac tepisima?

— Ja?

Poručnik ga pogleda popreko.

— Drugi!

— Ne. Trgovac robljem.

Šejn je kipeo od besa.

— Ovde stoji: trgovac tepisima! Spenser Natan! Trgovac tepisima. Bio je opljačkan u hotelu „Vera Kruz”.

Zapadnjak se zavalio u stolici. Poručnik ga je gledao u oči.

— Tuča i pljačka. Hteo ga je ubiti i opljačkati. Optuženi se zove Šejn. I to ste vi?

— To je obična bajka! Zašto ste njega saslušali, a mene ne? To bih hteo da znam!

— Jer ste vi napadač.

Šejn proguta pljuvačku.

— Njegovi zemljaci su to potvrdili.

Šejn otvori usta, pa ih opet zatvori.

— Šta ste hteli da kažete? — Poručnik se naže i stavi ruku iza desnog uha. — Ovde će svako biti saslušan i svako može da se brani.

— Hoćete li mi nešto učiniti, poručniče?

— Rado! Ukoliko je u mojoj moći. Ali, pustiti vas ne mogu.

— Pošaljite telegram pukovniku u prefekturu u Alberadu. On će potvrditi moje navode. Vi ste se ovde dali obmanuti od jednog opasnog zlikovca i njegovih ljudi. Spenser je već sigurno odavno odmaglio.

Poručnik je bio uvređen.

— Protiv mister Spensera ništa nije stajalo. Zbog čega bismo ga onda zadržali? Ovde, kod nas, u Meksiku sve ide korektno. Vrlo korektno!

Lupio je rukom o sto, a oba policajca kimnuše glavom da bi pokazala svoju saglasnost.

— Zbog toga ću pisati i u Alberado! — nastavi poručnik i ustade. — Ovde sve ide korektno i svako će doći do svog prava... Odvedite ga!

Šejn je bio vraćen u svoju ćeliju. Prošlo je osam dana dok su se policajci ponovo pojavili. Umesto da telegrafira, poručnik je u Alberado poslao pismo! Ovaj put su ga odveli u jednu veću, svetlu prostoriju, ka komandantu, koji ga je odmah s vrata pozdravio i poslao policajce napolje.

— Strašno neprijatna stvar, senjor Šejne! — reče i

ponudi ga da sedne. — Greška! Čista nemarnost mojih podređenih.

Šejnu nije bilo do izvinjenja. Izgubio je nedeljel! Spenser se, jasno, nalazio već u Sjedinjenim Džavama i pokrenuo sa Marbelom stari posao.

— Da li vam je potrebna pomoć? Mogu li nešto da učinim za vas? — raspitivao se komandant na vratima. Bio je pošten čovek i ljubazno je ispratio Šejna do ulice.

Ne! Šejnu nije bila potrebna pomoć. On je kipteo od besa, a kad je stigao u gostionicu umalo se nije rasprsnuo. Na njegovo pitanje gde je Marija Karmen vlasnik je odgovorio.

— Vašu devojkicu smo izbacili. Mi to već znamo. Kada se gringos zasite svojih meksikanskih devojakica, oni ih jednostavno ostave u hotelu da ih čekaju. A ko će to da plati, a? Ovaj put sam imao sreće. Prodao sam obe mazge. Ali, vreme je proticalo i više nisam mogao da držim vašu devojkicu.

— Kako ste došli na ideju da je ona moja devojkica?

— Eh! A šta bi drugo mogla biti!

— Ne znate li možda kuda je otišla?

— Pojma nemam.

Šta je mogao Šejn da uradi s tim čovekom? Marija Karmen se izgubila, i on nije imao pojma gde da je traži. To je bila činjenica s kojom se morao pomiriti.

Dva dana je krstario gradom. Ali uzalud. Mariju Karmen nije našao.

Rešio je da se u Državu vrati vozom. Četrnaest dana docnije, nešto posle podneva, sišao je u Nju Orlinsu s voza i odmah se uputio u rendžerski biro.

Hamilton, rendžer u rangi pukovnika, iskolačio je oči kad je Šejn zakoračio u njegovu kancelariju. Skočio je da ga pozdravi.

— Već sam mislio da vas više neću videti, Šejne — nasmeja se. — Srećan sam što vas nije tako lako smaknuli.

On ponudi Zapadnjaka da sedne, viknu da donesu kafu, koju je odmah servirala jedna lepuškasta devojkica, a onda Šejn počeo da priča.

Pukovnik klimnu glavom i promeša šećer u šolji. Onda uze jedne novine i pruži ih Šejnu preko stola.

— Da, žene su sve dočekanе u Braunsvilu i onda poslate dalje u svoj zavičaj.

Šejn se interesovao za datum. Novine su bile stare četiri nedelje.

Nastavio je da priča. Na kraju, pukovnik opsova za jedno z njim.

— Ne, Spenser i ta Marbela nisu se ovde ponovo pojavili. Mislim da su se uplašili svedočenja. Četrdeset četiri žene, to su četrdeset četiri svedoka.

— A preduzeće? Kompanija?

Pukovnik sleže ramenima.

— Brodovi plove. Preduzeće kao da je upravljano nekom nevidljivom rukom.

— Onda ću ih loviti još jednom.

Pukovnik se osmehnu kiselо.

— To se nisam usuđivao da vas zamolim, Šejne. Ali, van svake je sumnje da se Spenser i Marbela nalaze ponovo u Sjedinjenim Državama i siguran sam da su negde u oblasti Misisipija. Ali gde! Nađite ih!

*

Sledećeg dana krenuo je jedan parobrod ratne mornarice, sa Sejnom na palubi, uzvodno od ušća Misisipijem.

Petnaest kilometara odatle, u jednom sporednom rukavcu, otkrili su „La Njinju”.

Zapadnjak odmah upozori kapetana.

Ali, i Kariljo je otkrio ratni brod. „La Njinja” razvi jedra i otvori paljbu na ratni brod iz svojih osam topova. Ali, pirat se očevидno upustio u jednu bezizglednu borbu.

Ratni brod je odgovorio punom merom. „La Njinja” je bila ubrzo direktno pogodena i u korito i u palubu i u komandni most. Preživeli pirati su se razbežali po divljini.

Mornari i oficiri su slavili. Za Šejna je bilo gubljenje vremena da čeka dok „La Njinja” sasvim ne potone. On se iskrca sa svojim konjem na kopno i pojaha obalom ka severu, ostavivši ratni brod u rukavcu. Kapetan broda bio je uveren da treba da sačeka, jer će Spenser sigurno doći ovamo rečnim brodom na sastanak sa piratima.

Zapadnjak je bolje poznavao Spensera. Bio je suviše prevejan da bi napravio takvu grešku.

Jahao je uzvodno kraj Misisipija. Nedeljama je bio na putu i u svim gradovima gde je bilo prevozničkih preduzeća ili njihovih kancelarija i magacina tragao je za Spenserom i Marbelom.

Ovde su čitali saopštenja i izveštaje o nestalim plavokosim ženama, ali ne samo onima koje su se vratile. Pojavljivali su se i novi slučajevi. To je bio siguran znak za Sejna da su ono dvoje nastavili svoj zlikovački posao.

U Viksburgu je doznao od jednog čoveka da je neka mlada lepa devojkica pre nekoliko dana nestala bez traga. Najzad je tu devojkicu opazila jedna rančerka. Šejn je sledećeg jutra odjahao tamo. Žena je videla devojkicu kako jaše ka reci. Odjahala je sa Zapadnjakom na obalu i pokazala mesto na kome je nađen konj bez jahača.

Šejn joj zahvali i počeo da pretražuje obalu. Dok nije naišao na trag. Bio je to neki plićak. Tamo je ležao čamac. Bilo je dovoljno tragova nogu. Zapadnjak se kretao četvoronoške, zagledajući vlažni pesak. Najzad je otkrio otisak stopala jedne šesnaestogodišnje devojkice.

Čamac! Šejn se vinu na konja i pojaha uzvodno. Ni je mogao sebi da predstavi da bi se trgovci robljem mučili da pregaze reku. U svakom slučaju, ne ovde gde je duboka i brza.

Sledećeg dana, otkrio je u jednom rukavcu sakrivena dva čamca. Nedaleko odatle iz jednog dimnjaka se pušilo. Bila je to građevina na jednom ranču. Na pašnjaku se nije nalazilo nijedno grlo stoke.

Zapadnjak je ležao u zasedi. Žene nije video. Ali muškarci! Bilo ih je više nego što je potrebno za jedan ranč sa deset hiljada grla!

Šejn odjaha uveče nazad u Viksburg, obavesti šerifa i posla telegram rendžerskom birou. Kad je napuštao poštu umalo mu oči nisu ispale iz glave.

Ugledao je Marbelu.

Izašla je iz jedne kočije i izgubila se u hotelu „Grand river” za koji je znao da je izuzetno skup. Marbela je uživala u luksuzu!

U njenoj pratnji nalazio se jedan muškarac. Šejn ga je video samo s leđa. Ali, odmah je znao da se ne radi o Natanu Spenseru.

Bio je međutim, siguran da će se Spenser još pojaviti.

Možda se nalazio napolju, na onom čudnom ranču.

Sačekao je malo. Tek kad su kočije otišle, ušao je u hotel, šešira nabijenog na čelo. Upravo je izvadio jednu novčanicu i hteo da stavi portiru na pult da bi saznao broj Marbeline sobe, kad ugleda kako oboje dolaze iz bara i penju se uz stepenice.

— Želite, ser? — upita portir zainteresovano.

Zapadnjak ponovo posegnu u džep i izvadi novčanicu od dvadeset dolara, pa je stavi pred portira.

— Pozvan sam gore! — promrmlja.

— Razume se! — odvrati isto tako tiho portir, ščepa banknotu i munjevito je stavi u džep.

Marbela je ćaskala sa svojim pratiocem i nije se uopšte osvrkala.

Šejn se takođe pope stepeništem i ugleda kako su ušli u jednu sobu. Malo zatim on zakuca.

Marbela otvori. Bila je tako iznenađena da je ostala tako i zurila u njega otvorenih usta.

— Helo! — reče Šejn.

— Ljubavi, ko je to? — povika muškarac iznutra.

Marbela ustukne, a Šejn krenu za njom. Zatvori vrata za sobom i tako ostade.

— Gde je Spenser?

Bile su tu dve spojene sobe. Marbela se povuče ka stolu. U to se iz druge sobe pojavi onaj muškarac

— Helo! — osmehnu se. — Ko je to?

Nije mogao da vidi Marbelino lice. Inače bi odmah znao šta je.

Marbela još uvek nije uspela iz sebe da istisne nijednu reč.

— Ja sam jedan stari poznanik iz Meksika! — objasni Šejn.

Muškarac je izgledao zadovoljan.

— Ah! Jeste li vi Hoze Cezaro?

Bio je srednjeg rasta, imao je kičersko lice i moglo mu je biti četrdeset godina. Po celoj njegovoj pojavi Šejnu je više ličio na berberina, nego na nekog velikog posednika.

— To je Šejn! — najzad izusti Marbela.

Muškarac je reagovao neverovatno brzo. Izvukao je revolver iz futrole na ramenu.

Zapadnjaku nije ličilo na čoveka koji tako brzo poteže, ali...

Pucao je odmah.

Metak samo prošiša pored Šejna, jer se ovaj već bacio na pod. A sada je bio na njega red. Njegov revolver prasnu i metak izbi čoveku „kolt“ iz ruke.

Marbela je uplašeno posmatrala svog pratioca. Njeno se lice izobličilo od užasa kad ga je ugledala kako je klekao i pritisnuo pogođenu šaku pod mišku. Gnevno je digla pogled ka Šejnu koji je opet stajao na nogama.

— Nemoj da ti padne na pamet da uzmeš revolver — opomenuo je.

— Šta ti hoćeš ovde?

Šejn izvuče rendžersku zvezdu iz džepa.

Marbela zatvori oči.

— Mene da uhvatiš?

— To on ne može! — prostenja onaj muškarac. — Protiv nas nema ništa. I ništa se ne može dokazati.

— Dabome! Jesi li čuo? — prosikta Marbela.

— Sedi! — naredi Šejn. — A vi ustajte i takođe se smestite — obrati se muškarcu koji je još uvek čučao. — Vaša rana nije vredna pomena.

Priđe im, gurnu Marbelu u jednu stolicu, zgrabi tipa za okovratnik, postavi ga na noge, uze mu i drugi revolver koji je ovaj nosio pod jaknom. Muškarčeva pogođena ruka se jedva malo zacrvenela.

— Šta ćemo sad? — upita Marbela ljutito.

— Čekaćemo na Spensera! — odvrati Šejn, pa i sam sedne.

Spensera! — žena zavrte glavom. — Onda ćemo se načekati. Ja sam Nata Spensera ustrelila na Rio Grande.

Šejn se namršti.

— Ti znaš da sam to oduvek htela! — ubeđivala ga je.

— I on je tebe uvek želeo ili da proda ili da ubije.

Začulo se kucanje na vratima. Pucnji su se bili čuli. Šejn ustade i priđe vratima. Hotelijer je čekao u hodniku. Iza njega je bila gomila radoznalaca.

Nepažnja! — reče Šejn i tutnu mu rendžersku zvezdu pod nos.

Ponovo zatvori vrata i vrati se na svoje mesto.

— Spenser je mrtav! — tvrdila je Marbela i dalje, a muškarac klimnu glavom.

— Ipak ćemo čekati.

— Ti s nama nećeš izaći na kraj — reče žena. — Naši ljudi su u blizini.

— Ako ih nisi pozvala, oni više neće doći sa ranča. Tamo je već sve opkoljeno.

To je bio pucanj nasumce.

Marbela ga samo pogleda. Pratilac ili ljubavnik, šta je da je, pogleda u nju.

— Kopile blefira! — reče. — Ne veruj mu ni reč!

Šejn je ostao da sedi s njima celu noć i celo jutro.

Nat Spenser je došao u jedanaest. Zakuca i odmah uđe.

— „Bafelo star” je na keju! — reče, pozdravi i prođe mimo Šejna ka Marbeli. Ali se trže kad vide njen izraz lica.

— Helo, Nate! — javi se Šejn.

Spensera kao da je udarila struja. On se lagano okrete.

— Šejne! — prosikta. — Mislio sam da te je đavo odneo.

Zapadnjak se nasmeja.

— Sasvim ste lepo obrlatili policiju u Vera Kruzu. Sedeo sam kod njih nedelju dana. Ali, ostavimo to. Vi ste uhapšeni, Spensere.

— Nemoj me zasmekavati! Šta stoji protiv nas?

— On zna sve, Nate! — promuca Marbela. — Ranč je opkoljen.

Na Spenserovom licu se videlo da razmišlja grozničavo.

— Ja sam ti u Meksiku ponudio novac — zastenjaio je. — Sada ponavljam ponudu. Hajde da razgovaramo kao razumni ljudi.

Uto se začu kucanje na vratima.

— Napred! — povika Šejn.

Bio je opet hotelijer. Zastao je zbunjeno na vratima.

— Neka dođe šerif i neka povede nekoliko ljudi — naredi Šejn, ne skidajući pogled sa Spensera. — Ovo troje su prokleta opasni.

Hotelijer se okete i izjuri iz sobe.

Šejn ustade, priđe Spenseru i otvori mu jaknu. Imao je zadenut „kolt” u pojasu. Kada mu je uzeo revolver, Spenser jurnu na njega.

Zapadnjak je računao s tim. Jednim udarcem sruši ga Marbeli u krilo. Tamo je sedeo još i kad je šerif ušao.

Zvezdonosac mahnu svojim ljudima i kad su oni stavili banditima lisice na ruke i izveli ih, okrete se ka Šejnu.

— Dobar posao, Šejne! Prokleta dobar posao! Oslobođili smo u međuvremenu dvanaest žena.

Šejn ga potapše po ramenu.

— Da popijemo nešto zajedno!

Ali, od toga nije bilo ništa. Dok su silazili stepeništem, uđe u hol Marija Karmen. Trže se u stranu, kad ugleda kako vode ono troje zlikovaca.

— Hej, Marija Karmen! — viknu Šejn.

Ona se uplašeno okrete ka njemu. A onda, kad ga je prepoznala, njenim lepim licem razli se osmeh. Pritrča mu i obisnu mu se o vrat.

— Da popijemo drugom prilikom! — progunda šerif i krenu.

Šejn ga zaustavi i pruži mu rendžersku zvezdu.

— Hamilton će još danas doći k vama — reče. — Dajte mu ovu stvarčicu.

Šerif stavi zvezdu u džep i izade.

Šejn uze devojkicu za ruku i uputi se ka baru. Bili su tamo jedini gosti. Nijednog konobara nije bilo tamo. Svi su istrčali na ulicu.

Zapadnjak okrete devojkicu k sebi i poljubi je.

— Dva dana sam te tražio po celom Vera Kruzu.

Videći da od posluženja nema ništa, ustadoše. Šejn priđe recepciji.

— Ser? — upita portir.

— Jednu sobu!

Čovek mu pruži ključ.

— Jeste li već čuli? — upita. — Zna li šta se na ulici dešava? Gomila hoće da linčuje trgovce robljem!

Šejn odmahnu rukom. Bilo je dovoljno predstavnika vlasti i rendžera u gradu.

**EDICIJA DOK HOLIDEJ
VANREDAN BROJ**

**SLEDEĆA SVESKA
ŠEJN**

BROJ 17

**DŽEK SLEJD
TVRĐAVA SMRTI**

...Samo dve vatrice gorele su u krugu karavana naseljenika. Žene su pripremale večeru.

Smrkavalo se. Na zapadnom horizontu još se žarilo nebo. U beskrajnoj preriji zavijali su kojoti.

Šejn ujaha u krug između kola s arnjevima, skoči s konja i doda uzde jednom mladiću.

Onda pozva vođu karavana.

— Harise!

Vođin pomoćnik Jatanka privuče se između dvojica kola. Onda je sevnuo nož...

izlazi 16. oktobra 1980.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.